

VICTOR GREBENNIKOV

LUMEA MEA

Fenomenul natural de antigravitație şi invizibilitate la insecte şi efectul structurilor cavitare GREBENNIKOV

(“Zborul” – capitolul V din cartea “Lumea mea“ de V. Grebennikov)

În primăvara anului 2001 a plecat în lumea celor drepți Victor Stepanovici Grebennikov. Memoria veşnică a acestui savant naturalist se păstrează în inimile noastre.

Comentarii introductive de I. Cerednicenco, colaborator ştiințific superior al Laboratorului de Biofizică, Institutul de Patologie Generală şi Ecologie Umană al Academiei de Ştiințe din Rusia.

Victor Stepanovici Grebennikov - savant naturalist, entomolog profesionist, pictor şi om de o cultură generală deosebită, cu diverse interese. Este cunoscut pentru descoperirea efectului structurilor cavitare (ESC). Puțini însă sânt cei ce cunosc şi o altă descoperire a sa. În 1988 pentru el devine evidentă existența efectelor de antigravitație a învelişului de chitină a unor insecte. Mult mai impresionant este fenomenul ce apare concomitent cu astfel de efecte, anume fenomenul invizibilității parțiale sau totale sau percepției deformate a obiectului material aflat în zona gravitației compensate. Pe baza acestor descoperiri şi principiilor bionice autorul a construit o platformă antigravitațională, şi practic a elaborat principiile zborului dirijat, cu viteză de până la 25 km/min. Din 91-92 platforma a fost utilizata de autor ca mijloc de deplasare rapidă.

Efectele biogravitaționale alcătuiesc un spectru larg de fenomene naturale, care, posibil, apar nu doar la insecte. Se cunosc numeroase cazuri experimentale controlate de scădere a greutății obiectelor materiale în timpul acțiunii directe psiho-fizice exercitate de om (psihokinezie), de levitație yoghină în timpul meditației transcedentale profunde Maharischi. Sânt cunoscute cazuri de levitație a medium-ilor sau chiar dispariția acestora în timpul sedințelor de spiritism.

Este greşit să considerăm că natura a înzestrat cu astfel de capacități doar anumite persoane. După părerea mea este o lege biologică generală insuficient studiată. Astfel, în stări de somnambulism (sleep-walking) greutatea omului scade. Un somnambul a cărui greutate corporală este de 80-90 Kg. poate păşi pe o scândură subțire, călca pe persoana ce doarme alături, fără ca acesta să simtă presiunea fizică (cu excepția fricii). În unele cazuri clinice de epilepsie autentică, pe durata acceselor petit mal (fără convulsii), deseori se produce o transformare reversibilă, de scurtă durată a personalității (numită în popor posedare), când o fetiță delicată, epuizată de boală, sau un băiat de 10 ani brusc capătă puterea unui atlet bine antrenat. Acest fenomen psihofiziologic se numeste acum personalitate multiplă deoarece diferă de simptomele clasice epileptice. Astfel de cazuri clinice sânt foarte bine cunoscute şi descrise în literatura de specialitate. Totusi fenomenele însotite de schimbarea greutății umane sau a obiectelor nu se produc doar în cazul condițiilor patologice. Persoane sănătoase în caz de stres emoțional acut, cauzat de un pericol legat de viața sa sau de o motivație dominantă de atingere a unu scop important, sânt capabile involuntar să depăşească obstacole care sânt de netrecut în stare normală; pot ridica greutăți enorme etc. În mod obisnuit, fenomenul se explică prin mobilizarea extremă a forței musculare, ceea ce nu corespunde realității. Se pare ca mecanismele bioantigravitaționale sânt mai dezvoltate la sportivi (săritori în înălțime, ridicarea greutății, atleții). În mare (posibil in general), rezultatele sportive sânt determinate nu doar de gradul antrenării ci şi de pregatirea psihologică.

Dacă se va pune problema cercetarii ştiinţifice corecte a anomaliilor greutăţii omului în diferite stări psihofiziologice, şi dacă echipamentul de monitorizare dinamică a greutătii va fi creat, vom afla destule informaţii obiective despre acest fenomen neobişnuit. Se cunosc de asemenea şi fenomene de creştere pe un timp scurt a greutăţii obiectelor, inclusiv a omului, care nu sânt determinate de transferul masei.

Cartea lui Victor Stepanovici Grebennikov este scrisă în stil artistic şi ilustrată de autor. Este o "dacitlografie" bogată spiritual, ce conţine o viziune ecologică, şi entomologic autobiografică a autorului. Cu siguranţă, pentru mulţi cititori cartea va fi percepută doar ca o serie de concluzii generale şi foarte populare a experienţei de studiu a lumii insectelor şi secretelor ei timp de 60 ani, ornată cu elemente science fiction. Dar aceasta este o mare greşeală. Deoarece îl cunosc pe Victor Grebennikov şi lucrările sale, nu doar din auzite, (locuim la nu mai mult de 10 Km unul de altul) şi pot spune că nu am cunoscut alt cercetător, savant mai conştiincios, onest, şi talentat ca el.

Din păcate, Grebennikov şi munca lui de pionierat este foarte bine cunoscută şi în "underground-ul ştiinţific" (adică ştiinţa din Rusia care este persecutată official de academie). Astfel, la filiala Academiei din Novosibirsk s-a creat un comitet de luptă cu pseudoştiinţa, jertfele căreia au devenit mulţi savanţi-academicieni. Este simplu să pierzi titlul de colaborator ştiinţific sau şef de laborator. Este suficient să publici într-o carte ştiinţifică sau în materialele unei conferinţe un articol, de exemplu despre rolul mecanismelor antigravitaţionale în evoluţia insectelor.

Sânt ferm convins că descoperiri de acest gen nu trebuie îngropate din cauza actualului pragmatism în ştiinţă. Fie ca această carte stiinţifico-artistică să rămână un SF pentru cei pragmatici. Cel ce are ochi - să vadă. Credinţa fanatică şi închinarea în faţa zeilor înrudeşte ştiinţa actuală cu religia barbară. Dezvoltarea armonioasă este imposibilă fără distrugerea vechilor dogme.

Capitolul V – Zborul

O seară liniştită în stepă. Discul roşu arămiu al soarelui a atins deja orizontul încețoşat din îndepărtare. Este prea târziu pentru întoarcerea acasă. M-au reținut insectele mele şi mă pregătesc pentru somn, oricum în ploscă a mai rămas apă şi am protectorul antițânțari “Deta”, care este indispensabil (în zona malului înalt al lacului cu apă cam sărată sânt foarte multe “muşcătoare” plictisitoare).

Acțiunea se petrece în stepă, în valea Kamaslovo, unde curgea cândva un puternic afluent al râului Irtas, care s-a transformat odată cu ararea stepei într-un lanț de lacuri sărate.

Vântul nu bate, nu se mişcă nici un fir de iarbă. Deasupra lacului zboară cârdulețe de rățuşte, se aude fluieratul becațelor. Bolta înaltă de culoarea perlei a cuprins stepa pe cale de adormire. Cât este de minunat aici în plină libertate!

M-am instalat lângă malul abrupt, pe o poiană acoperită cu iarbă. Am aşternut impermeabilul, am pus rucsacul sub cap. Înainte de somn am cules câteva movilițe uscate de bălegar, le-am adunat împreună şi le-am dat foc. Un iz romantic, de neuitat se răspândea prin stepa ce adormea. M-am aranjat pe patul meu improvizat, mi-am întins cu plăcere picioarele obosite savurând încă o noapte minunată în stepă (ceea ce se întâmplă rar). Fumul albastru mă duce în zbor în tărâmul poveştilor şi adorm repede. Devin mic mic ca o furnică şi apoi mare ca cerul. Nu-mi pot explica de ce astăzi aceste schimbări ale corpului meu înainte de somn sânt deosebit de puternice. Uite că a apărut ceva nou: senzația de cădere, îmi pare că malul înalt a dispărut momentan de sub mine şi cad într-o prăpastie straşnică şi necunoscută!

* В. ГРЕБЕННИКОВ * 1990 * РУЧЕЙНИКИ *

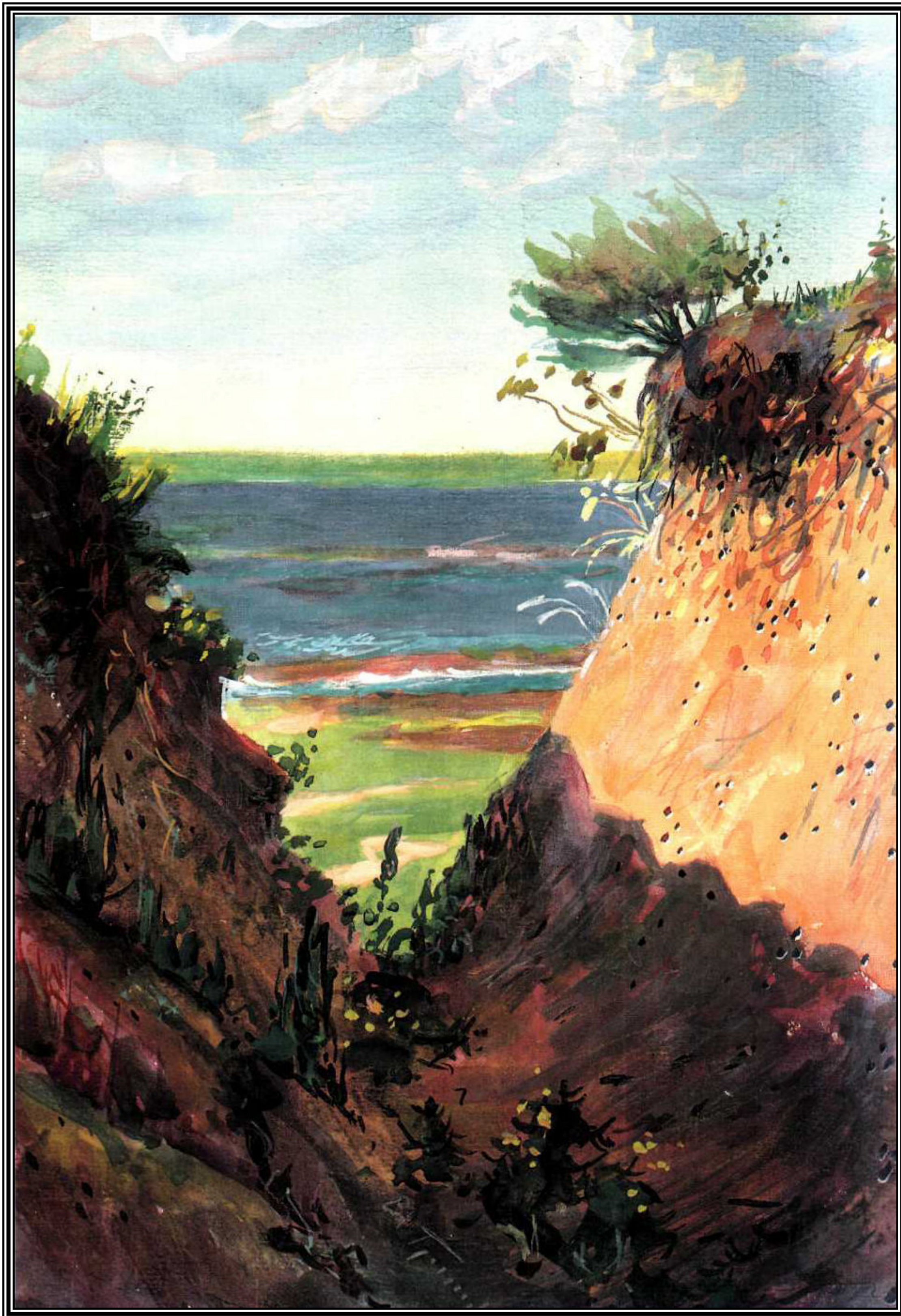
Deodată au început a licări nişte valuri, am deschis ochii, dar ele nu au dispărut ci dansează pe cerul gri-smarald, pe lac, pe iarbă. A apărut un gust metalic puternic în gură, părea că aş fi pus pe limbă o baterie puternică. Au apărut zgomote în urechi, aud clar zgomotele puternice ale inimii.

Ce fel de vis e acesta?

Mă aşez şi încerc să alung aceste senzații neplăcute, dar nu reuşesc. Doar valurile din fața ochilor s-au transformat şi nu mai sânt lungi şi liniştite ci au devenit înguste, clare asemeni unor scântei sau lanțuri şi nu-mi permit să privesc în jur. Acum mi-am amintit, senzații asemănătoare am trăit câțiva ani în urmă în pădurice, anume în crângul fermecat Lesochke din Zakoldovannoy Rosche!. Am fost nevoit să mă ridic şi să merg puțin pe mal. Oare peste tot e la fel? Uite aici, la un metru se simte influența clara a "ceva". Mai merg 10 metri - acest "ceva" dispare. Mi se face frică. Sânt singur în stepă lângă "lacul fermecat". Trebuie să-mi strâng repede lucrurile şi să plec de aici. Dar curiozitatea câştigă. Oare ce se petrece aici? Poate este din cauza mirosului de mâl şi apă de la lac! Mă cobor şi mă aşez lângă apă, pe o movilă de lut. Aroma densă, dulcie de la resturile algelor în putrezire mă învăluie. Stau 5 min., 10 min. - nimic neplăcut. Ar fi bine să mă culc undeva pe-aici, dar este umed. Urc înapoi pe mal şi istoria se repetă! Am amețeli, gust metalic în gură şi parcă mi se schimbă greutatea - ba sânt uşor, ba sânt greu - greu, în ochi apar luminițe de diferite culori... De necrezut, dacă acesta ar fi un "loc periculos", o anomalie, nu ar creşte iarbă atât de deasă, nu ar mai fi cuiburi de albine atât de mari care au ocupat tot malul de lut. Eu mi-am aranjat patul chiar deasupra "oraşului" subteran al albinelor, care conține, desigur, o mulțime de tunele, odăițe, pupe, larve vii şi sănătoase. Aşa, şi nu am înțeles nimic atunci. Somnoros, cu capul îngreuiat, devreme dimineața, când soarele nu a răsărit încă, am plecat spre drumul principal ce ducea la Isilkul.

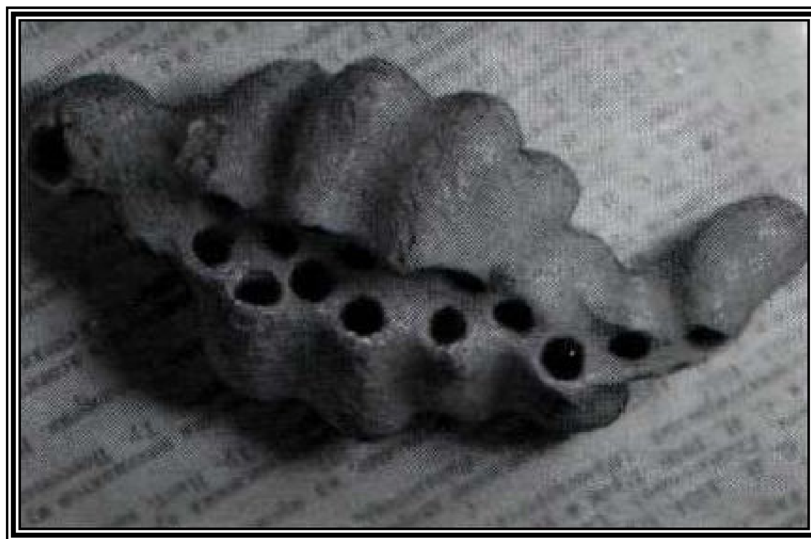
În acea vară am vizitat "lacul fermecat" încă de 4 ori, în timp diferit şi la ore diferite. La sfârşitul verii aici era un număr uimitor de albine, care aduceau spre cuib polen galben-aprins de flori, adică se simțeau minunat. Acelaşi lucru nu puteam să-l afirm despre mine. La 1 metru deasupra lor simțeam multiple senzații neplăcute, care dispăreau la 5 metri distanță... Nu puteam să-mi dau seama, de ce anume aici se simt minunat plantele, albinele, care sânt foarte multe, ocupând tot malul, asemeni unui caşcaval, iar pe alocuri asemeni unui burete? Răspunsul l-am aflat câțiva ani mai târziu, când "oraşul" albinelor din Kamaslovo a fost distrus de o aluviune de teren. Acum nu sânt nici cuiburi, nici iarbă ci o movilă oribilă.

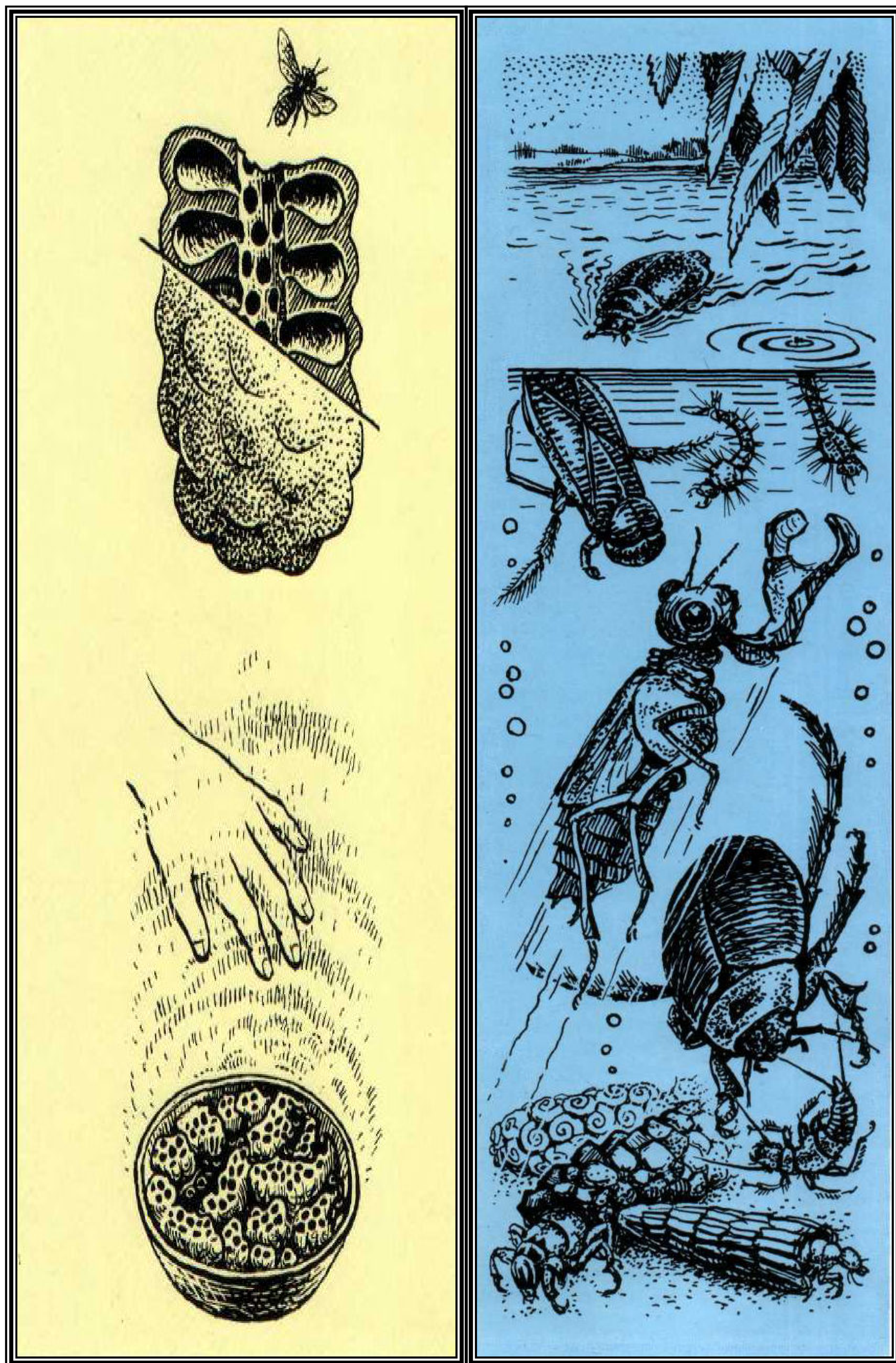
Mi-au rămas doar câteva resturi de cuiburi cu multe odăițe-celule. Celulele erau situate una lângă alta şi aminteau de mici degetare sau poate mai mult de nişte urcioraşe cu gâtul ce se îngustează lin. Deja cunoşteam că aceste albine aparțin speciei Galixt cu 4 inieluşe (după numărul de inele galbene de pe abdomen). Pe masa mea de lucru, pe care stau aparate, cutii cu furnici şi greieraşi, flaconaşe cu reactive şi multe alte lucruri, se găsea un vas larg, umplut cu bulgăraşi spongiformi de lut.

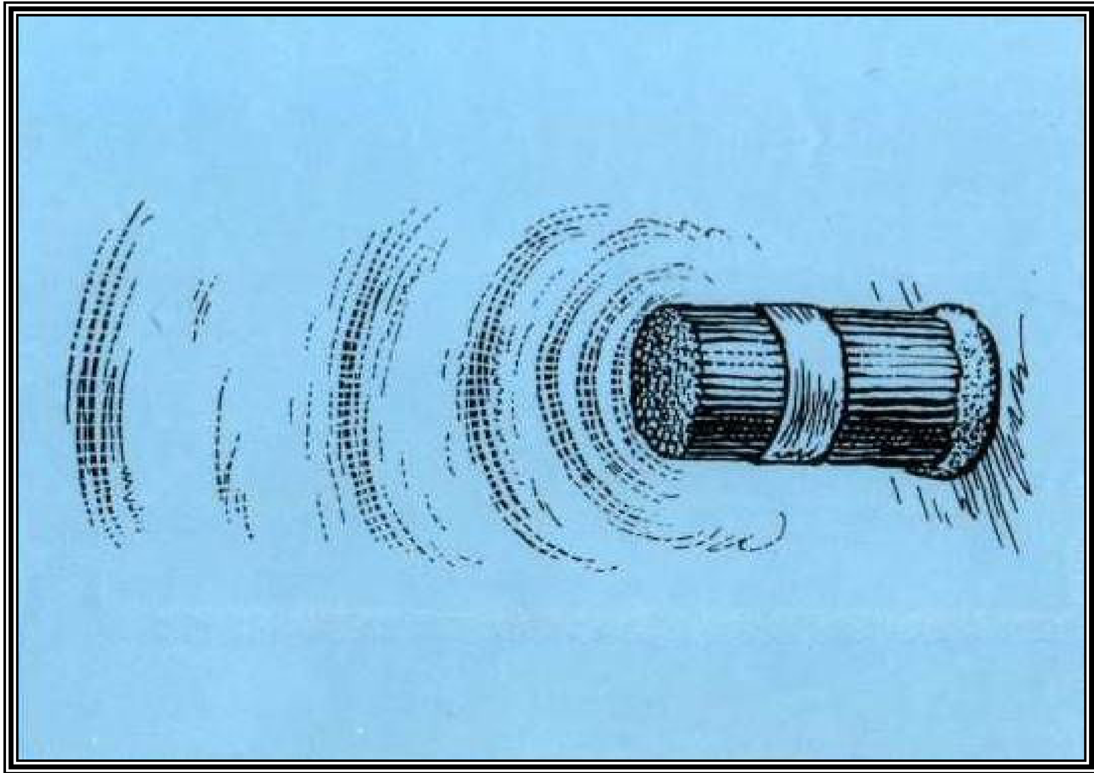

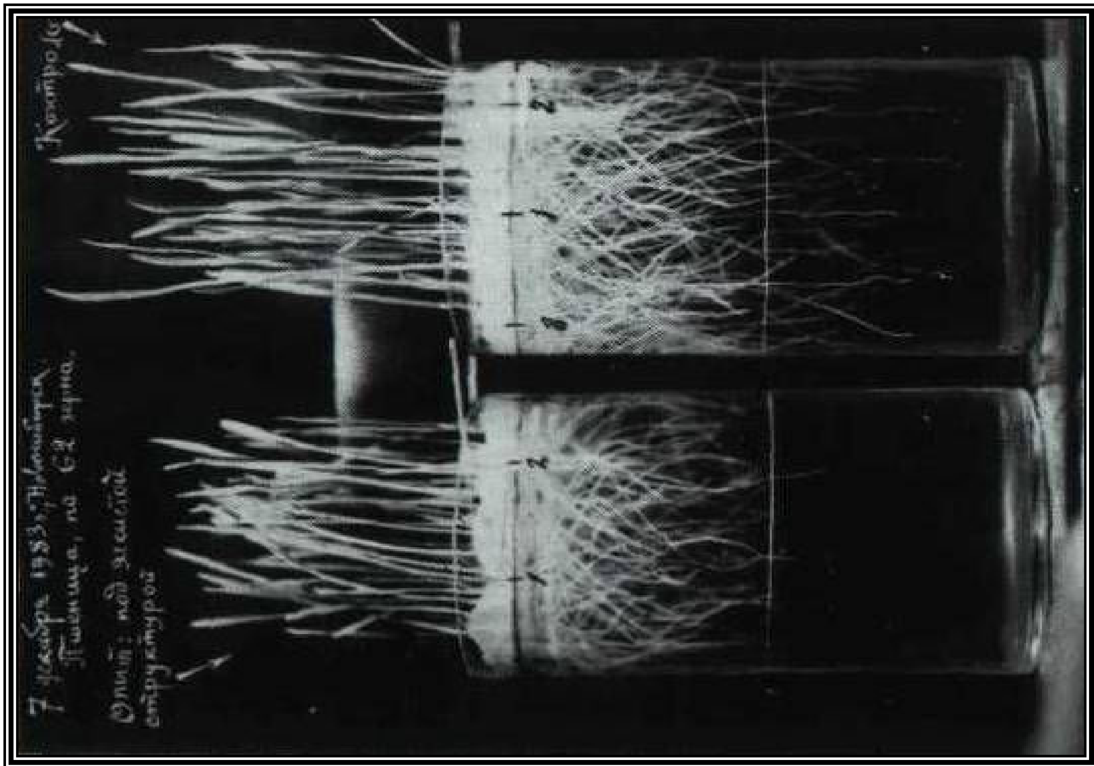
Când căutam ceva, am întins mâna deasupra acestor bulgăraşi. Atunci s-a întâmplat o minune, deasupra lor am simțit căldură... Am atins bulgăraşii cu mâna - erau reci, dar deasupra lor aveam o clară senzație de căldură. În degete au mai apărut, în plus, nişte senzații necunoscute până atunci de împingere, pulsație, "tic-tac". Când am deplasat vasul spre marginea mesei şi am aplecat fața deasupra ei, aceleaşi senzații resimțite la "lac" au reapărut. Capul a devenit uşor şi mare-mare, corpul cădea undeva în jos, în ochi licăreau lumini trecătoare, în gură simțeam gust metalic şi o uşoară senzație de greață... Senzațiile s-au păstrat şi atunci când am acoperit vasul cu o cutie de carton, capac de carton. Acel "ceva" străpungea obstacolul…

Fenomenul se cerea studiat imediat. Fără aparate de fizică însă, nu puteam să realizez nimic acasă. În studiul cuiburilor m-au ajutat mulți colaboratori ai academiei din Novosibirsk. Cele mai precise termometre, captatoare de ultrasunete, electrometre, magnetometre nu înregistrau nimic. A fost efectuată cea mai minuțioasă analiză chimică a lutului; în rezultat nimic deosebit. Tăcea şi radiometrul. Totuşi mâinile umane şi nu doar ale mele (!), aveau o senzație clară de căldură deasupra cuiburilor, sau adierea unui "vânt" rece, furnicături, ticuri, un mediu dens şi vâscos; alteori mâna devenea "grea", sau se ridica în sus; degetele amorțeau, se contractau muşchii centurii scapulare; apăreau amețeli, hipersalivație. Un comportament asemănător manifestau albinele-taietoare-de-frunze care populau un fascicol de tuburi din hârtie. Fiecare tub conținea multiple "păhărele" din frunze acoperite cu căpăcele din frunze, iar în "păhărele" - gogoaşe de mătase cu pupe şi larve. Am propus unor persoane care nu ştiau despre descoperirea mea să țină palma sau fața deasupra tuburilor şi am înscris fiecare detaliu al relatărilor acestora. Rezultatele acestor experiențe sânt publicate în articolul "Despre proprietățile fizico-biologice ale cuiburilor albinelor-polenizatoare", publicat în "Buletinul de ştiri agricole din Siberia", N. 3, 1984. În acelaşi ziar se găseşte şi o scurtă explicație fizică a descoperirii.

Folosind modelul cuiburilor de albine, am construit câteva zeci de "faguri" din plastic, hârtie, metal, lemn. Am ajuns la concluzia că, cauza senzațiilor neplăcute nu este un "biocâmp", ci dimensiunile, forma, cantitatea, situarea cavităților una față de alta. Cavitățile puteau fi formate din orice material dur. La nivelul organismului apăreau senzații iar aparatele "tăceau". Am numit descoperirea efectul structurilor cavitare (ESC). Experiențele continuau şi Natura îmi revela noi şi noi taine... S-a constatat că în zona de acțiune a ESC scade vizibil activitatea bacteriilor saprofite din sol, a ciupercilor de drojdie sau de alt tip, încolțirea semințelor de grâu, se schimbă comportamentul algelor microscopice mobile numite clamidomonade, apare luminozitatea larvelor albinelor-taietoare-de-frunze; albinele mature devin mai active şi finisează polenizarea plantelor cu 2 săptămâni mai devreme.

ESC nu este ecranat, ci asemeni gravitației acționează asupra structurilor vii prin pereți, metal gros, alte obstacole. Dacă obiectul cavitar se transfera pe un nou loc, ESC este resimțit de om mai târziu, peste câteva secunde sau minute, iar pe locul vechi rămâne o "urmă" (sau cum a fost numită în glumă, o "fantomă") care e simțită de mâini peste zeci de minute, chiar luni de zile. Câmpul produs de ESC în jurul fagurilor scade neregulat, le încercuie cu un sistem invizibil dar bine sesizat de "învelişuri". Animalele (şoarecii albi) şi omul, aflate în zona de acțiune a ESC, se acomodează peste un timp, chiar dacă are o acțiune puternică. Altfel nu am putea exista, fiind înconjurați de multiple cavități mari şi mici, celule ale plantelor vii şi moarte (inclusiv de propriile noastre celule), veziculele din diverse materiale plastice, camere, coridoare, săli, spații printre detaliile panourilor de comandă, aparatelor, automobilelor, între copaci, mobilă, clădiri. Acțiunea ("raza" de acțiune) a ESC este mai puternică dacă se orientează în direcția opusă soarelui şi înspre centrul Pământului (în jos). Câmpul ESC produce dereglarea funcționării ceasurilor mecanice şi electronice, posibil că este implicat şi Timpul. Toate aceste manifestări sânt produse de vibrația materiei, care este în permanentă mişcare şi schimbare veşnică. Pentru descoperirea acestor vibrații fizicianul Louis des Broglies [?] a primit în anii '20 premiul Nobel. Astfel de unde se folosesc la microscopul electronic.

7 декабря 1983, Новосибирск.
Пшеница, по 62 зерна.
Опыт: под ячеистой структурой
Контроль

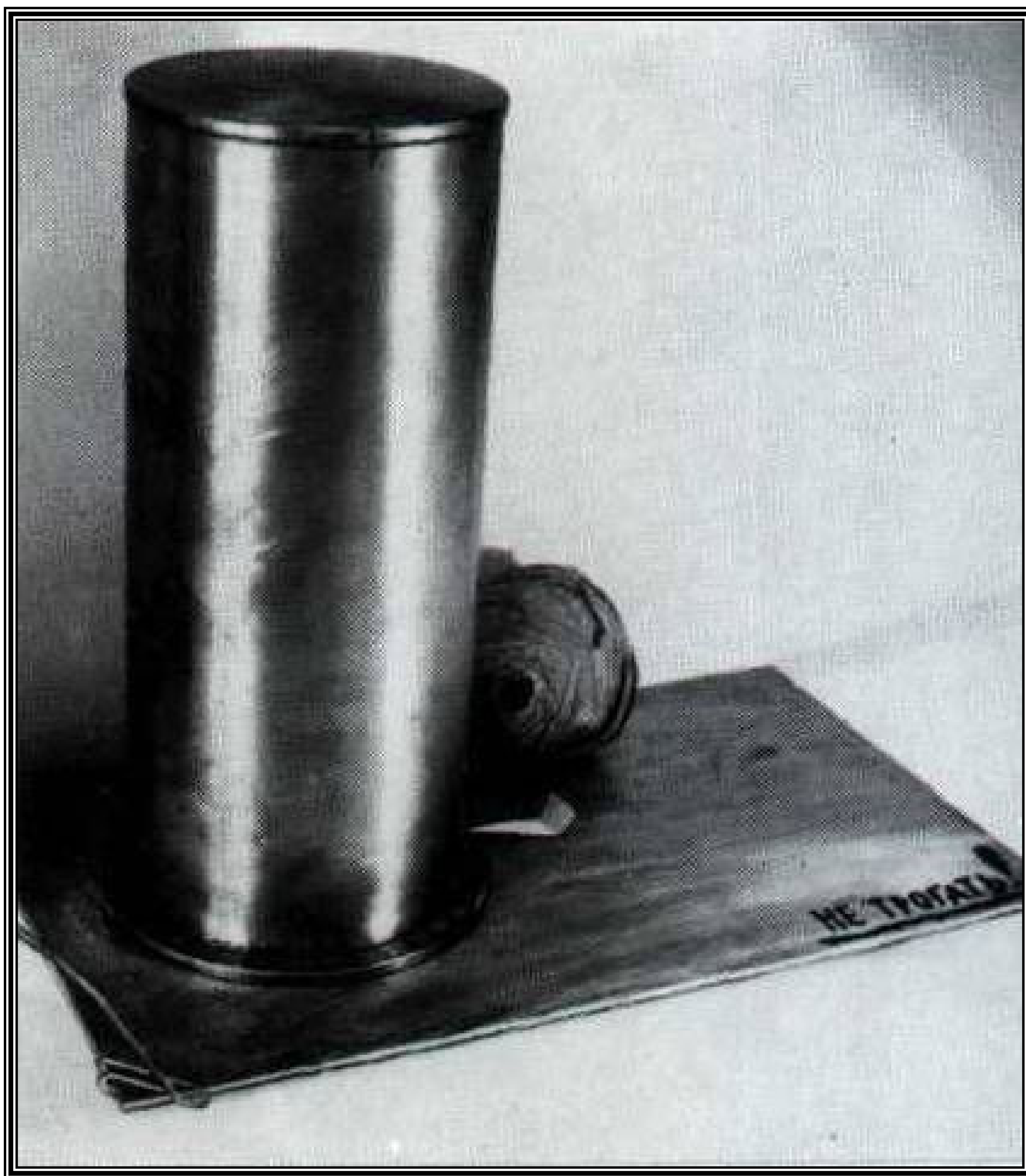

Am mai descoperit şi alte lucruri care țin de fizica corpurilor solide, mecanica cuantică, fizica elementară şi care ne vor îndepărta acum de principalii eroi ai povestirii - albinele. Totuşi am construit nişte aparate capabile să înregistreze obiectiv ESC şi care reacționează la prezența apropiată a cuiburilor de albine. Iată cum arată: nişte vase ermetice (vezi desenul), în interiorul cărora, pe fire de păianjen, atârnă oblic paie şi rămurele cu capetele arse, servind drept tăciune pentru desen, pe fundul vaselor este puțină apă cu funcția electrostatică, în special când se lucrează în condiții de aer uscat. Se va apropia de vârful de sus al indicatorului un cuib vechi de viespi, faguri de albine, un mănunchi de spice şi atunci indicatorul va devia lent cu zeci de grade.

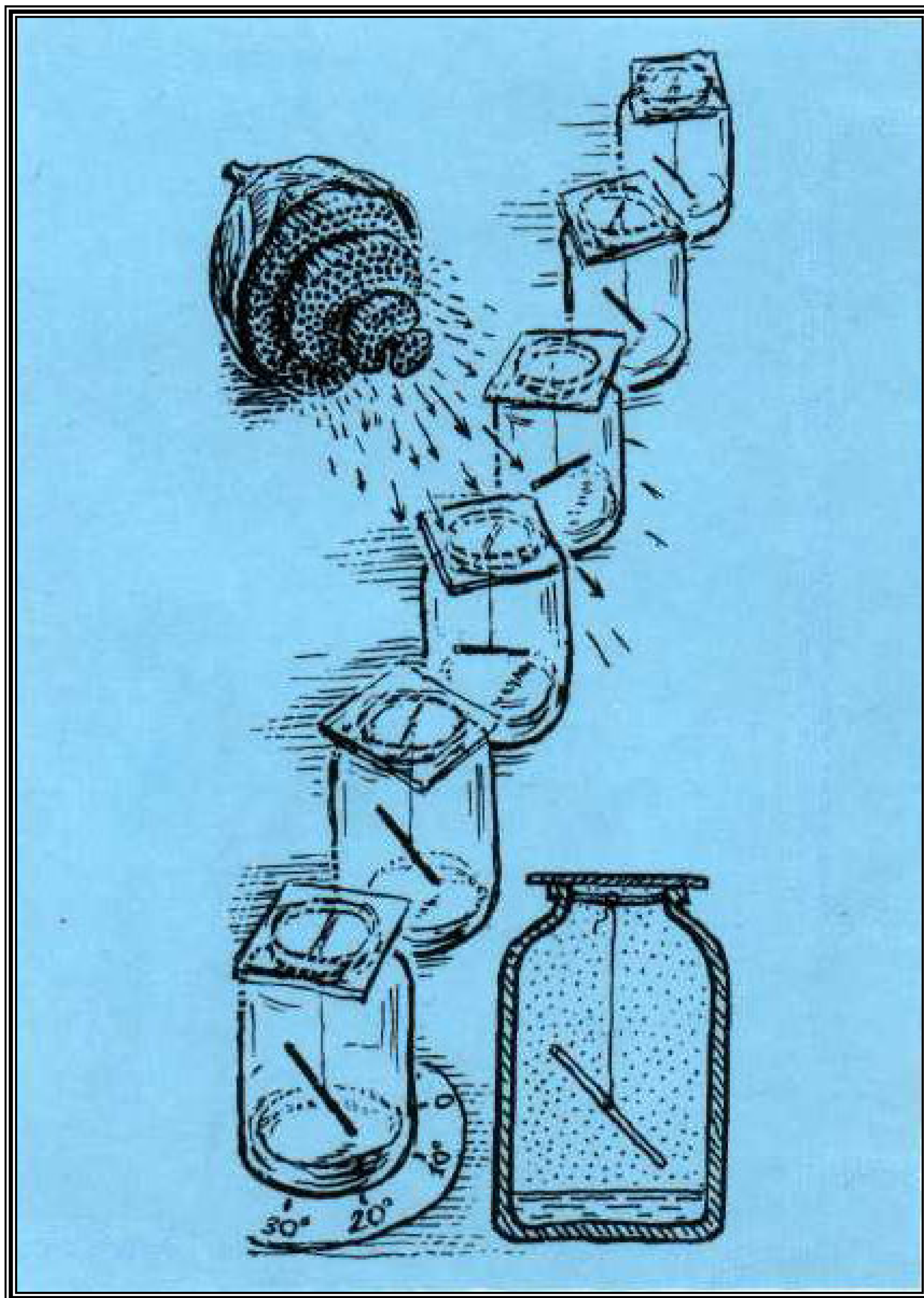
Nu este un miracol. Energia electronilor ambelor corpuri multicavitare va crea în spațiu un sistem de unde însumate. Unda este o energie capabilă să producă un lucru de autoîmpingere a corpurilor, chiar prin obstacole asemănătoare capsulei metalice cu pereți groşi (vezi foto). Este practic incredibil că prin peretele gros capsular penetrează undele cuibului mic şi uşor de viespi, vizibil pe foto şi indicatorul din interiorul acestei capsule ermetice care fuge de cuibul de mult părăsit, uneori chiar parcurge jumătate de cadran. Scepticii pot vizita muzeul agroecologic din Novosibirsk şi vedea minunea cu proprii lor ochi.

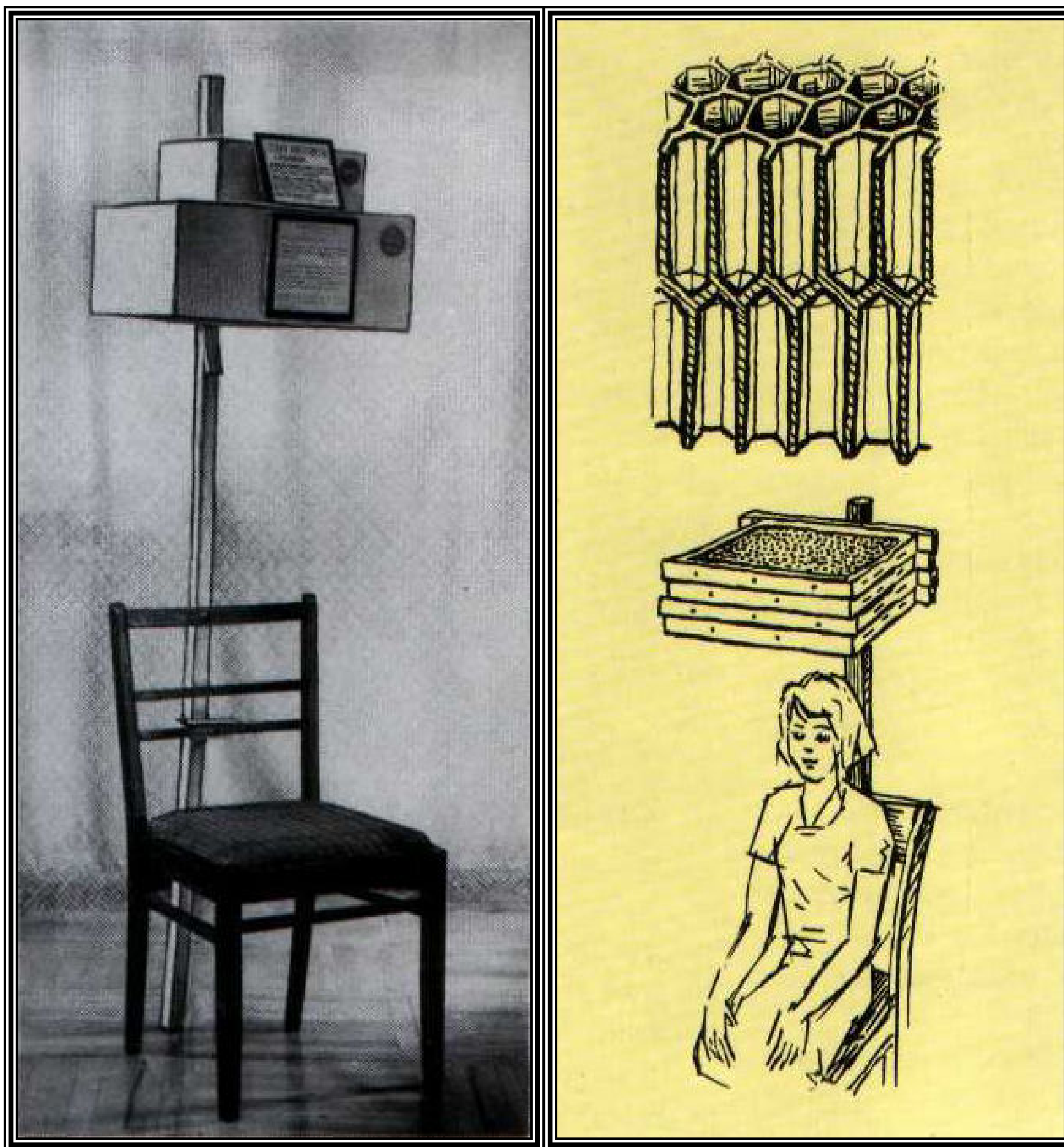
În acelaşi muzeu se găseşte un aparat din faguri cu efect analgezic. Oricine se poate aşeza pe scaun, sub o cutie ce conține câteva rame cu faguri de albine. Peste câteva minute va simți ceva (am să vă fiu recunoscător dacă îmi veți scrie ce ați simțit). Cel ce are dureri de cap nu le va mai simți peste câteva secunde, pentru cel puțin câteva ore. Astfel de analgezice nu sânt o taină şi se folosesc cu succes în țară.

Radiația este clar percepută pe palma mâinii aşezate în partea de jos a cutiei cu faguri. Cutia poate fi din carton, placaj sau tinichea, cu suturile bine sudate. Iată aşa un cadru de la insecte...

НЕ ТРОГАТЬ!

30°
20°

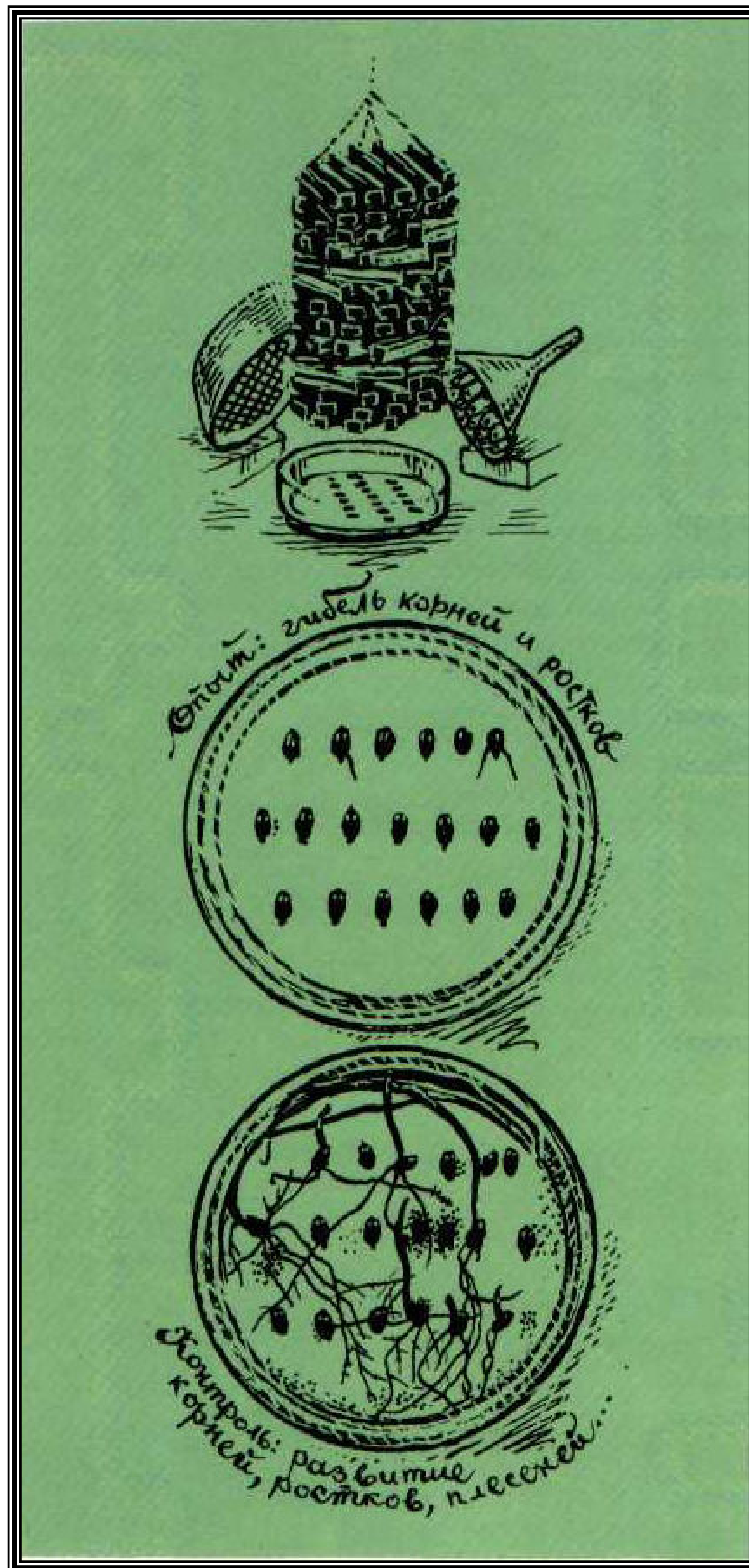
Inițial gândeam în felul următor: omul şi albina sânt în contact de mii de ani şi nimeni nu a relatat ceva neplăcut, cu excepția cazului când era împuns. Am adus o ramă cu faguri uscați deasupra capului - funționa! Am decis să selectez 6 rame. Iată pe scurt istoria acestei descoperiri. Cuibul vechi de viespi are altă acțiune, cu toate că dimensiunea şi forma celulelor sale sânt asemănătoare celui de albine. Totuşi, materialul celulelor spre deosebire de cele din ceară de albine, este mai poros, de fapt e hârtie (hârtia a fost inventată de viespi şi nu de om; ele amesteca fibre vechi ale arborilor cu salivă cleioasa). Pereții celulelor sânt mai subțiri, localizarea şi dimensiunile sânt altele, au şi o capsulă externă cu câteva straturi din hârtie şi cu spații între ele. Am primit câteva relatări despre acțiunea nefavorabilă a unor cuiburi de viespi constituite în podul casei. În general, majoritatea structurilor multicavitare şi corpurilor cu efect ESC puternic au o acțiune nefavorabilă asupra omului în primele minute sau ore. Una din puținele excepții sânt fagurii albinei melifere. În anii '60, în apartamentul nostru din Isilkul locuiau bondari. Uneori câte un bondar tânăr parcurgea un tub lung din stup spre urdinişul din fereastră, părăsind casa, dar nu memoriza localizarea urdinişului. La întoarcere rătăcea timp îndelungat lângă fereastra mea şi cele ale casei învecinate asemănătoare cu a mea. Seara, obosit şi "mulțumit" de memoria vizuală slabă, se aşeza pe peretele din cărămizi, exact unde se găsea stupul şi se străduia să pătrundă printre cărămizi. De unde ştia insecta, că anume la 4 m de urdiniş, mai lateral şi 0,5m mai inferior, la 0,5m adâncime este cuibul său? Pe atunci nu ştiam care este explicația. Acum îmi este cunoscută. Pare o descoperire uimitoare, nu-i aşa?

Să ne aducem aminte de oraşul Pompilov din crescătorie, unde viespile-vânători se reîntorceau la locul de unde au plecat şi chiar la locul unde fusese transferat bulgărele de pământ cu vizuina. Fără nici und dubiu, acolo existau unde-semnale produse de cavitatea cuibului.

O alta taină mi-a fost revelată în acei ani de prietenele insecte legate cu florile plantelor. Florile posedă, pe lângă culoare, miros, polen şi un semnal asemănător, puternic şi neinterferabil, cu care atrag polenizatorii zburători. L-am descoperit cu ajutorul unui tăciune pentru desen (rămurica arsă), pe care l-am purtat deasupra florilor mari, sub formă de clopoței-lalele, liliac, amarilis, bostan, nalbă.

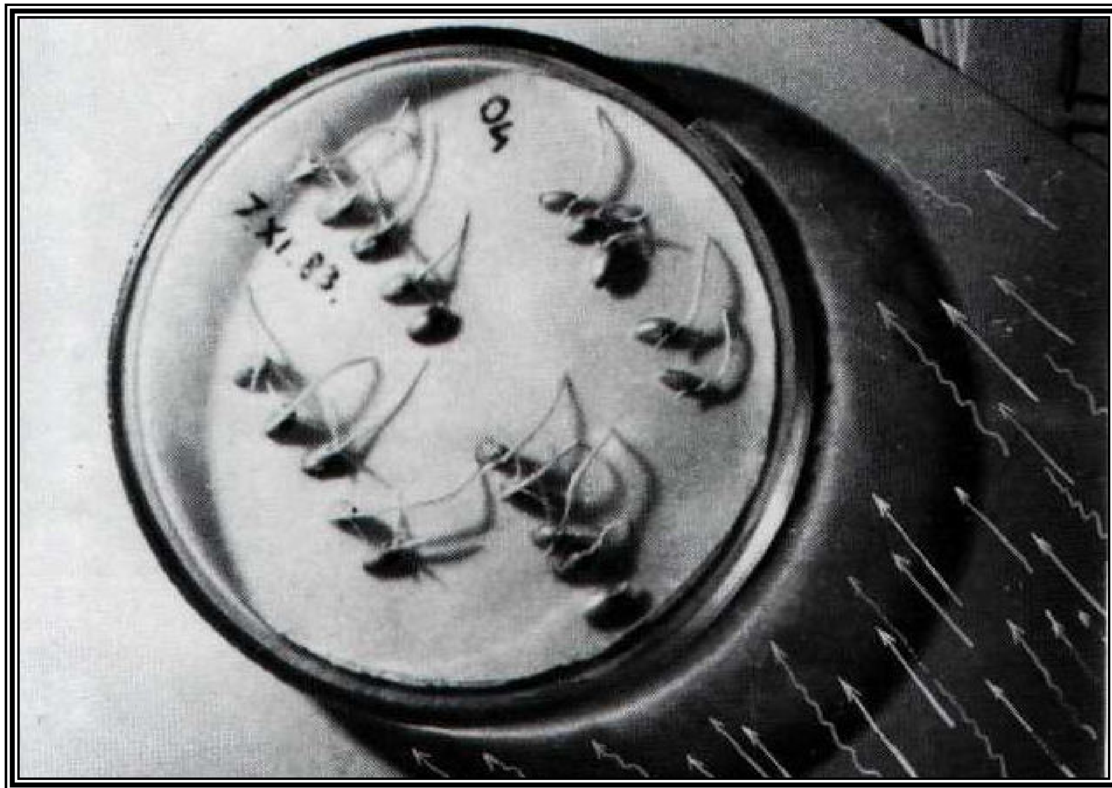

De departe se simțea încetinirea acestui "detector". În scurt timp puteam găsi floarea într-o cameră întunecată, practic fără erori, de la distanța de 1-2 m. Unica condiție ce trebuia păstrată era imobilitatea plantei, deoarece dacă era deplasată pe locul vechi rămânea un timp o "urmă falsa" ("fantomă" de retenție despre care am vorbit anterior). Nu sânt extrasenzitiv, astfel de fenomen poate fi experimentat de oricine după un mic antrenament. Se poate folosi în locul tăciunelui o bucată de 1 cm de mătură galbenă de sorg, un creion (spre floare va fi orientată partea neascuțită). Unii pot folosi chiar palma, limba, fața şi vor simți că de la floare vine căldură, rece; senzație de amorțeală. Mai sensibili sânt copiii, adolescenții. Cunoştințele despre ESC sânt necesare albinelor ce-şi construiesc cuiburi subterane, deoarece construind o nouă galerie, aceasta să nu se intersecteze cu cuibul vecinei şi să-l ocolească. Altfel oraşul subteran al albinelor, s-ar distruge. Nu se va admite, de asemeni, ca rădăcinile plantelor, care pot distruge construcția, să crească în galerii şi celule. Rădăcinile îşi opresc creşterea sau ocolesc cuiburile albinelor cu câțiva centimetri.

Опыт: гибель корней и ростков
Контроль: развитие корней, ростков, плесеней...

Acest fenomen a fost confirmat în experienţele de creştere a boabelor de grâu într-un câmp puternic cu ESC, în comparaţie cu alte boabe - test ce se dezvoltau la aceeaşi temperatură, umiditate, iluminare.

Pe foto se observă moartea rădăcinilor şi devierea acestora în partea opusă "fagurilor artificiali".

Deci în zona "lacului" exista un vechi pact de prietenie între plante şi albine care este un exemplu de inteligenţă ecologică a Viului. Tot acolo, pe acelaşi loc al pământului, un alt exemplu, de comportament incult, crud al omului faţă de Natură... Oraşul albinelor nu mai există. În fiecare primăvară au loc aluviuni de cernoziom cândva fertil, care se deplasează către băltoacele sărate, fără viaţă acum, însă cândva erau lacuri. Deasupra acestora zburau cârduri imense de raţe şi berze, pe apă pluteau lebede de-un alb imaculat, îşi întindeau aripile masive vulturii-răpitori. Lângă malul abrupt, presărat cu cuiburi de albine, zumzăiau sute de mii de Halictus Quadricinctus ce mi-au deschis uşa spre Necunoscut. Se prea poate că am plictisit cititorul cu tot soiul de faguri, structuri, reţele etc. Va fi nevoie de o carte voluminoasă pentru a descrie toate experienţele mele. Am să menţionez doar un detaliu: în câmpul de acţiune a ESC deseori se defecta calculatorul (E3-18A), ce lucra pe bază de baterie. Astfel de dereglări le-am produs prin acţiune cu un cuib de viespi şi ESC suplimentar al palmelor proprii. Separat aceste 2 structuri nu au nici o influenţă.

Mâinile, anume oasele tubulare ale falangelor, ligamentele, articulaţiile, tendoanele, vasele, unghiile, sânt emiţătoare puternice ce produc ESC. Ele pot deplasa un indicator din tăciune sau un pai al aparatului meu, aflat la câţiva metri. O poate face oricine. Sânt convins că nu exista "extrasensibili", mai exact toţi oamenii sânt extrasensibili (bioenergeticieni)... Mult mai mulţi pot deplasa obiecte nu prea grele pe masă, le pot menţine în aer sau lipite de palmă. Astfel de personae sânt filmate ca o minune. Încercaţi! Aştept scrisori. Există un străvechi joc popular: o persoană stă aşezată pe scaun iar alţi 4 "construiesc" deasupra vârfului capului acestuia o reţea de palme orizontale cu degetele puţin depărtate, iniţial mâinile drepte, mai sus - cele stângi, cu ~2cm între palme. Peste 10-15 sec. cei 4, la comandă, introduc rapid degetele arătător şi mediu sub genunchii celui ce e aşezat şi îl saltă energic în sus. Este important să se păstreze sincronicitatea acţiunilor. În caz de reuşită un om de 100 kg va zbura practic până la tavan. Cei ce l-au ridicat vor afirma că era uşor ca o pană...

Cititorul va afirma că este împotriva legilor naturii, iar Grebennikov este un mistic. Dar nu este mistică şi noi, oamenii, cunoaştem foarte puțin despre legile universului, care deseori nu admite regulile, legile umane... Odată mi-a apărut aşa o idee: rezultatele experiențelor mele cu insectele sânt asemănătoare povestirilor persoanelor vizitate de... OZN. Amintiți-vă ieşirea temporară din funcțiune a electronicii, "capriciile" ceasului, "obstacolul" invizibil, elastic, reducerea temporară a masei obiectelor, reducerea aparentă a masei umane, "fosfenele"- imaginile multicolore mobile, gustul metalic în gură... Probabil a-ți citit aşa relatări în ziare, reviste "OZN". Toate acestea pot fi experimentate în muzeul nostru. Veniți! Acum un alt mister îmi deschide uşa! Aşa este. Iarăşi m-a ajutat întâmplarea, mai exact prietenele mele insectele. Au început nopți nedormite, insuccese, neîncredere, căutarea materialelor lipsă, defecțiuni, chiar accidente.... Nu aveam un consultant. Puteam să fiu luat în derâdere sau mai rău...

Dar îndrăznesc să afirm că este fericit acel ce are ochi, cap, mâini bune şi muncitoare, bucuria creației, chiar dacă nu întotdeauna finalizate cu succes. Astfel de momente sânt mai importante decât primirea unei diplome, decorații sau dreptului de autor.

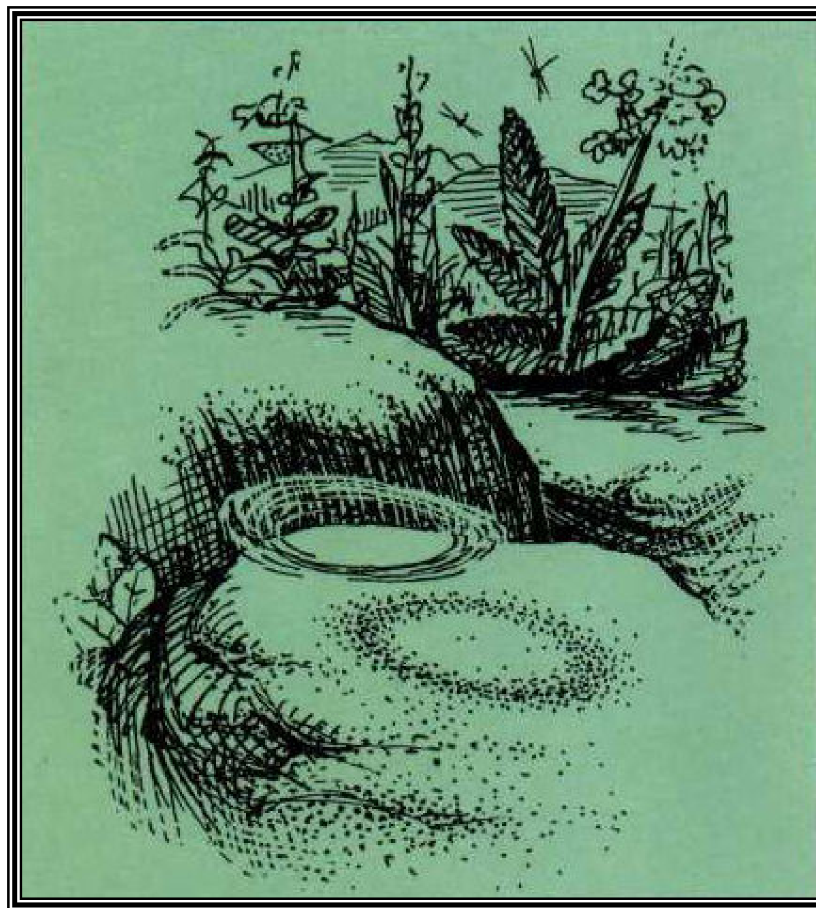
Zborul pe platforma antigravitationala (extrase din zilnic)

O zi aridă de vară... Orizontul pluteşte într-o ceață maro-albastruie. Cupola gigantică cerească cu nori pufoşi se înalță deasupra păduricilor şi poienițelor. Se pare că norii dorm pe o sticlă străvezie enormă de aceea au margini bine conturate, plate, iar părțile superioare strălucesc scăldate de razele solare încât îți orbesc ochii. Zbor cam la 300 m deasupra solului spre un loc îndepărtat, care pare o pată de culoare deschisă în ceață. Vârfurile albăstrii cu forme ciudate plutesc lent în urma mea iar între ele sânt câmpurile de ovăz albastre-verzui, de hrişcă sub forma de dreptunghiuri albicioase cu sclipire neobişnuită fracționată; chiar în față este lucerna de un verde cobalt; oceanele verzi de grâu. Această enormă paletă multicoloră pluteşte, pluteşte în urmă... Cărări se încolăcesc printre câmpuri şi păduri. Ele se întâlnesc lângă drumurile de pietriş, iar acestea pleacă spre şosele ce nu se văd prin ceață. Ştiu însă că mai spre dreapta lacului este o dungă dreaptă dreaptă, deschisă la culoare, fără început şi sfârşit, pe care se deplasează automobile ca nişte cutii minuscule. Deasupra stepei de pădure însorite plutesc umbrele de diferite dimensiuni ale norilor, care sânt albi deasupra mea, albaştri-cenuşii acolo unde sânt păduricі şi albaştri de diverse nuanțe deasupra câmpiilor. Acum sânt acoperit de umbra unui nor. Îmi măresc viteza de deplasare, ceea ce este uşor de realizat şi părăsesc umbra. Mă aplec puțin înainte şi simt cum un vântişor cald, dens ce adie de jos în sus, dinspre solul şi plantele încălzite de soare. Simt pe corp adierea jetului dens, cu aroma de hrişcă în floare. Un astfel de jet ridică uşor o pasăre de talie mare dacă ea îşi deschide aripile: vultur, cocostârc, cocor. Eu însă nu am aripi ci zbor pe platforma dreptunghiulară, puțin mai mare decât suprafața unui scaun, cu o bară verticală şi nişte mânere de care mă țin şi cu care conduc aparatul.

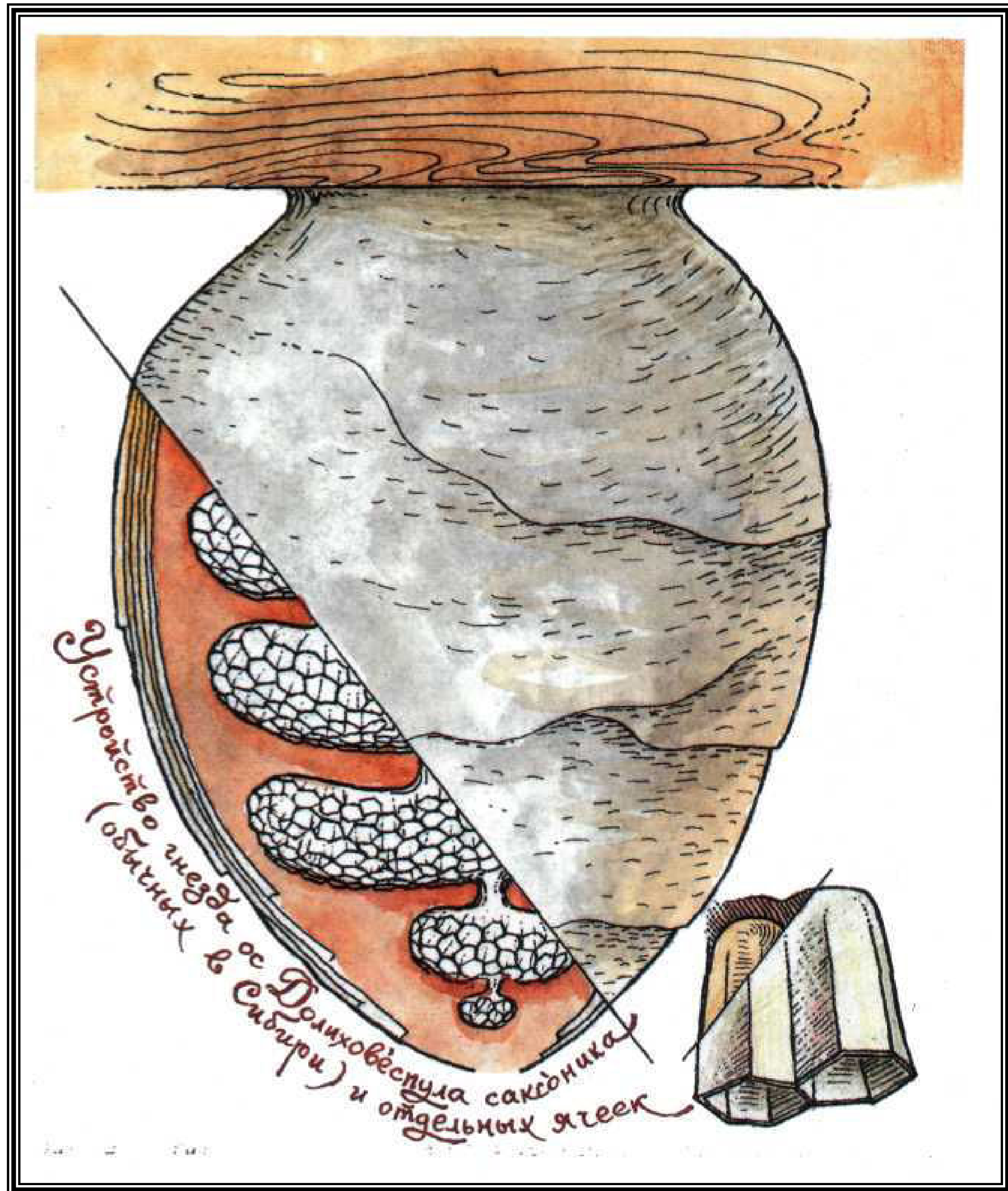
Fantastic? Cum să vă spun... Acum doi ani Natura, iarăşi prin intermediul prietenelor insecte, mi-a revelat fin şi puțin insistent, dar rapid şi convingător încă ceva. Doi ani Descoperirea mă ținea lângă ea, cu toate că o studiam cu paşi giganți. Când lucrul este nou, interesant, timpul trece repede.

Pata de culoare deschisă a lacului din stepă s-a apropiat vizibil, a devenit mai mare, în depărtare şoseaua cu cutiuțele automobilelor, deja clar vizibile de la înălțime. Autostrada trece ~ la 8 km de calea ferată, cu care este paralelă. Dacă priveşti mai atent se pot vedea liniile paralele şi nisipul deschis al căii ferate. Este timpul să cotesc ~ 20 grade spre stânga. Nu pot fi observat de jos nu doar din cauza distanței. Chiar zburând foarte jos nu formez umbră. Totuşi, cum am aflat mai târziu, unii observă rareori pe această porțiune de cer un disc sau o sferă de culoare deschisă, sau ceva asemănător unui nor oblic, vertical, cu margini bine conturate, mobil. Alții au observat "un pătrat plat, dens, cu suprafața de ~ 1 hectar".

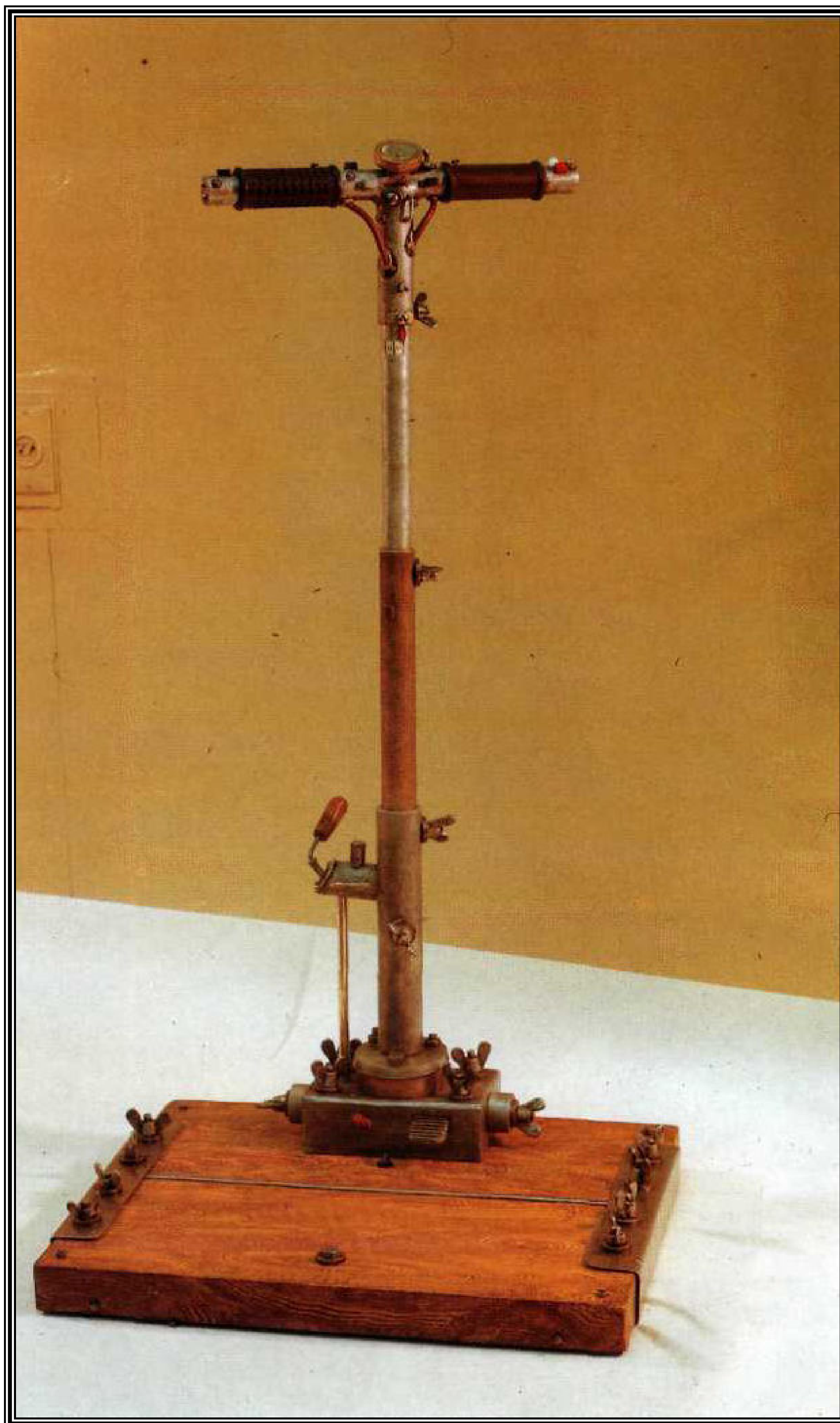
Putea fi imaginea iluzoriu mărită a aparatului meu? În general oamenii nu observă nimic şi astfel sânt liniştiți. Cel puțin nu am stabilit încă de ce depinde starea invizibilitate-vizibilitate. De aceea evit întâlnirile cu oamenii, zburând departe de oraşe, sate, iar drumurile le intersectez cu viteză mare după ce mă conving de lipsa ființelor umane.

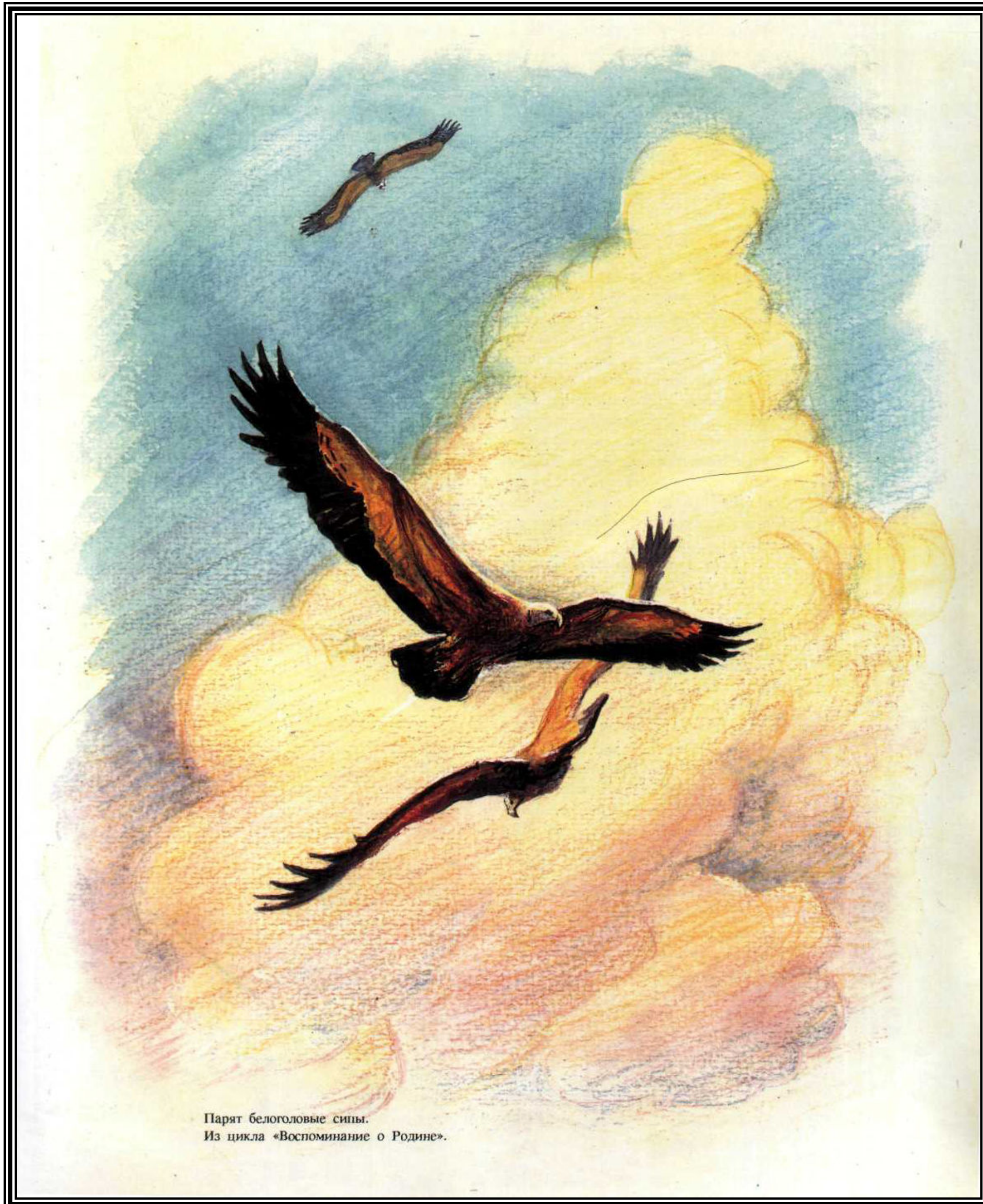

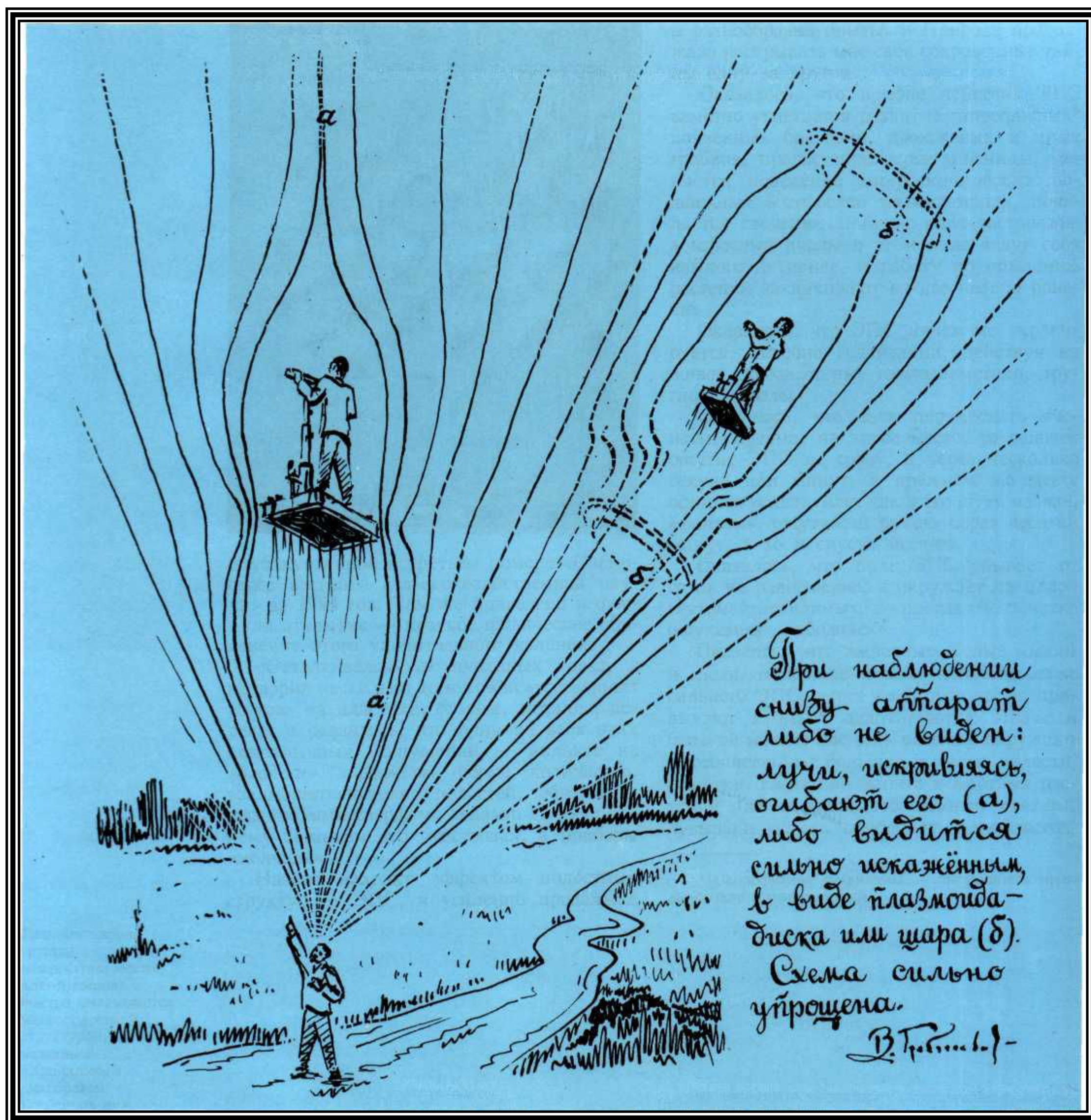

Устройство гнезда ос Долиховёспула саксоника
(обычных в Сибири) и отдельных ячеек

-1991-

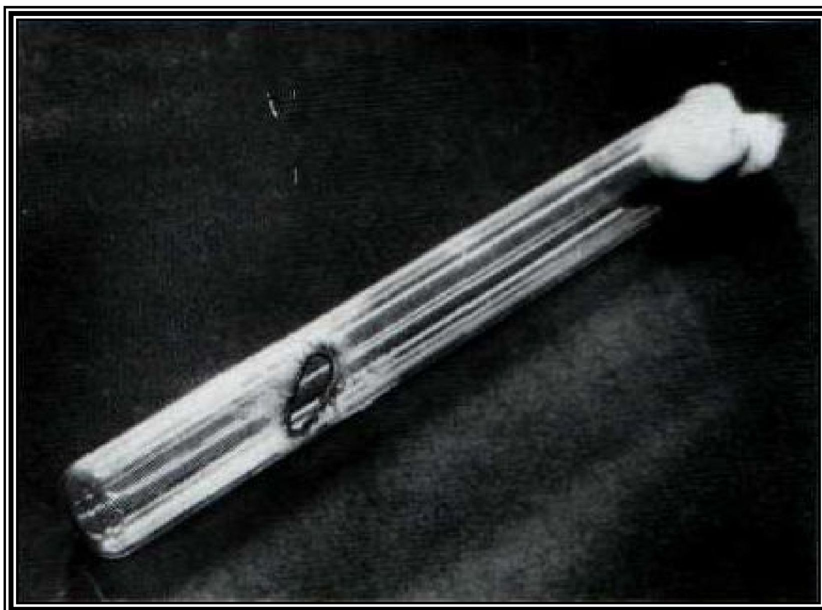

Парят белоголовые сипы.
Из цикла «Воспоминание о Родине».

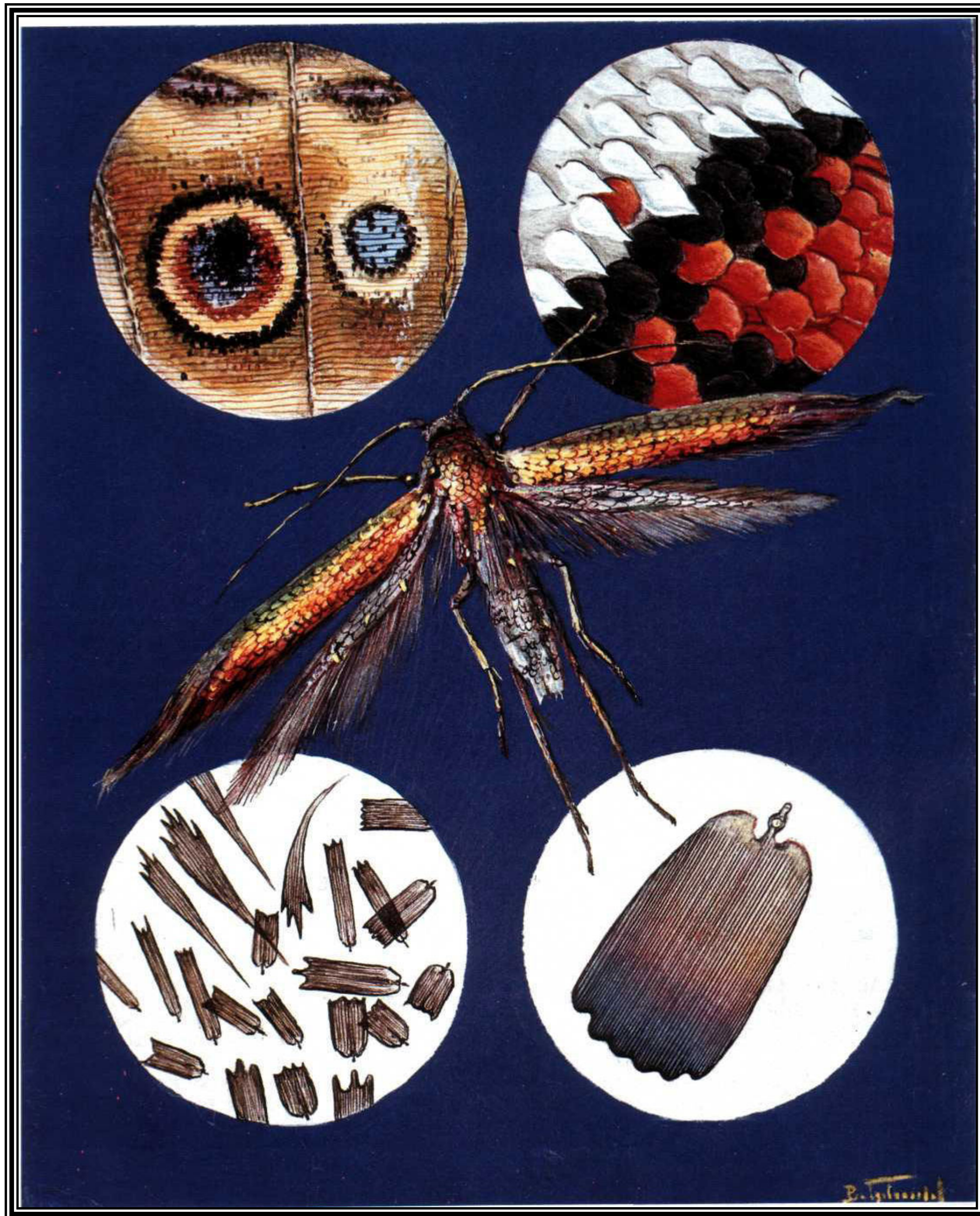

а
б
б
а
При наблюдении снизу аппарат либо не виден: лучи, искривляясь, огибают его (а), либо видится сильно искажённым, в виде плазмоида-диска или шара (б). Схема сильно упрощена.

În aceste excursii devenite obişnuite pentru mine, care par fantastice cititorului, am încredere doar în insectele reprezentate pe aceste pagini. Descoperirea am folosit-o inițial în scopuri entomologice: am studiat colțişoare tainice, le-am examinat din zbor, am căutat țări necunoscute mie, populate de insecte, care necesitau ajutor şi protecție. Natura mi-a impus de la bun început condițiile sale dure: priveşte dar nu fotografia. Astfel aparatul nu se închidea ermetic, peliculele (cele din buzunar şi cea din aparat) au fost expuse la lumină. Nu-mi reuşea în zbor să schițez locurile. Practic tot timpul mâinile îmi erau ocupate, doar pe câteva secunde puteam elibera una din ele. Imediat după aterizare desenam după memorie, cu toate că nu sânt pictor iar memoria vizuală îmi e slabă... Acest zbor nu este asemeni celui din visul cu care am început această carte. Nu este o plăcere, ci un lucru, deseori greu şi riscant: trebuie să stai în poziție verticală, mâinile sânt ocupate, la câțiva cm este granița ce separă "acest" spațiu de "celălalt", exterior; o graniță invizibilă dar foarte şireată, iar creația mea nu este cine ştie ce şi seamănă unui cantar de spital... Dar este un început! Deseori iese din funcțiune aparatul de fotografiat, ceasul şi posibil calendarul. Coborând pe o poiană cunoscută o găseam deseori în alt anotimp, cu deviere de ~2 săptămâni într-o parte sau alta şi nu aveam cum să efectuez o verificare. Astfel mă deplasam deci în spațiu şi, posibil, în timp! Nu pot demonstra ultima afirmație deoarece ceasul nu arata corect timpul în zbor (în special la începutul acestuia), ba se grăbeşte, ba ramâne în urmă, dar spre sfârşitul excursiei arăta timpul exact, până la secunde. De aceea în timpul excursiilor evit întâlnirile cu oamenii. Dacă pe lângă gravitație este pus în funcțiune şi Timpul pot să dereglez legături cauză-efect necunoscute de mine şi posibil să sufere cineva! Astfel de suspiciuni le pot motiva. Insectele colectate în eprubete "acolo"... dispar, în general fără urmă; alteori eprubeta a explodat formând cioburi mărunte, altă dată în eprubetă s-a format o gaură ovală cu margini cafenii ("chitinice"), pe care o puteți vedea în fotografie, deseori prin țesătura buzunarului aveam senzația de arsură sau lovitură de electrocutare în momentul "dispariției" prizonierului. Doar o singură dată am descoperit în eprubetă insecta, însă nu era un exemplar matur de călăreț ihneumonide cu inele albe pe mustăcioare, ci pupa acestuia, adică stadiul anterior. Ea era vie, la atingere îşi mişca abdomenul. Cu părere de rău a murit peste 1 săptămână şi s-a uscat. Cel mai bine este să zbori în zilele de vară senine. Iarna şi pe timp ploios este practic imposibil. Cauza nu este frigul ci faptul că zborurile de iarnă nu sânt valoroase pentru un entomolog.

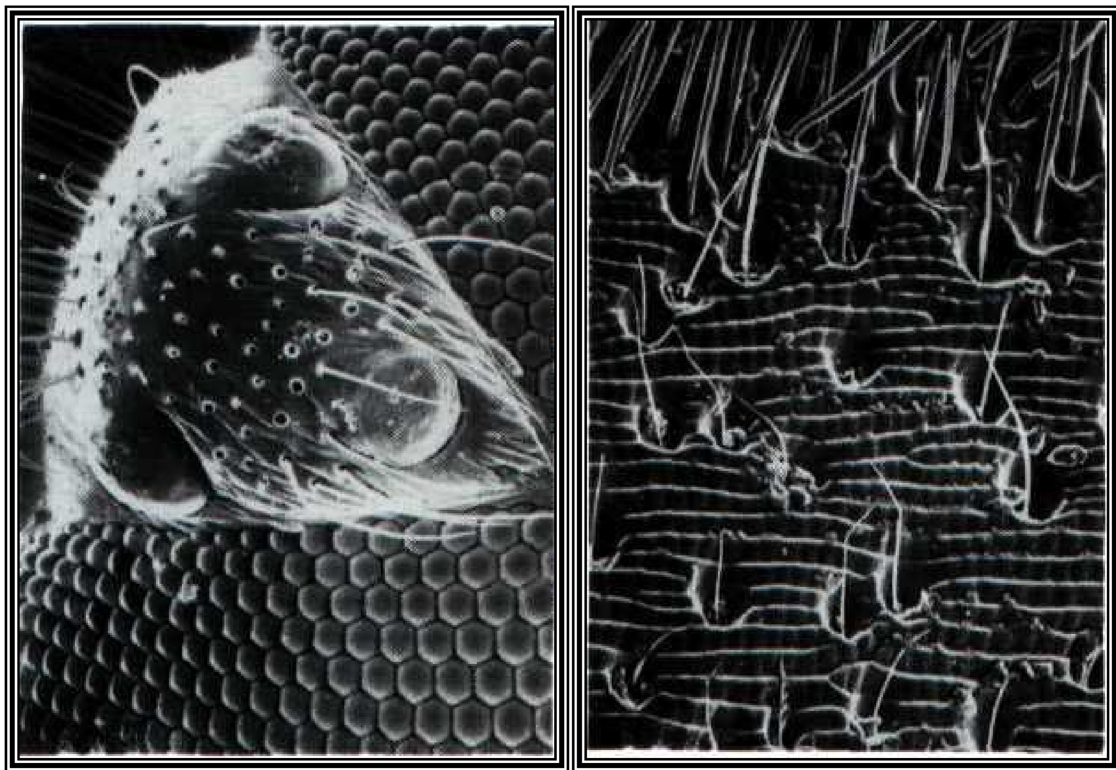

Cum am ajuns la descoperire? În vara anului 1988 examinam sub microscop învelişurile chitinice ale insectelor, mustăcioarele pufoase, solzişorii cu o structură foarte fină a aripilor de fluture, aripile cu luciu şi alte minuni ale Naturii. Am observat o microstructură foarte ritmică a unei părți destul de mari de insectă. Era o compoziție foarte regulată, bine calibrată, părea a fi efectuată de un automat foarte complicat pe baza unor scheme şi calcule speciale. Astfel de structură alveolară nu părea să servească nici pentru soliditate, nici pentru frumusețe. Nu am mai observat astfel de micro ornament nicăieri în natură, tehnică sau artă. Din cauza multidimensionalității sale nu am reuşit să-l reproduc pe hârtie sau fotografie. La ce folosea insectei? Cu atât mai mult că se situa în partea inferioară a aripilor care practic întotdeauna este ascunsă, cu excepția zborului, când nimeni nu o poate vedea. Am presupus că este un emițător de unde ce posedă ESC descoperit de "mine"! În acea vară miraculoasă astfel de insecte erau peste tot. Le prindeam seara, la lumină. Nu am mai observat un număr atât de mare nici "până", nici "după" aceea.

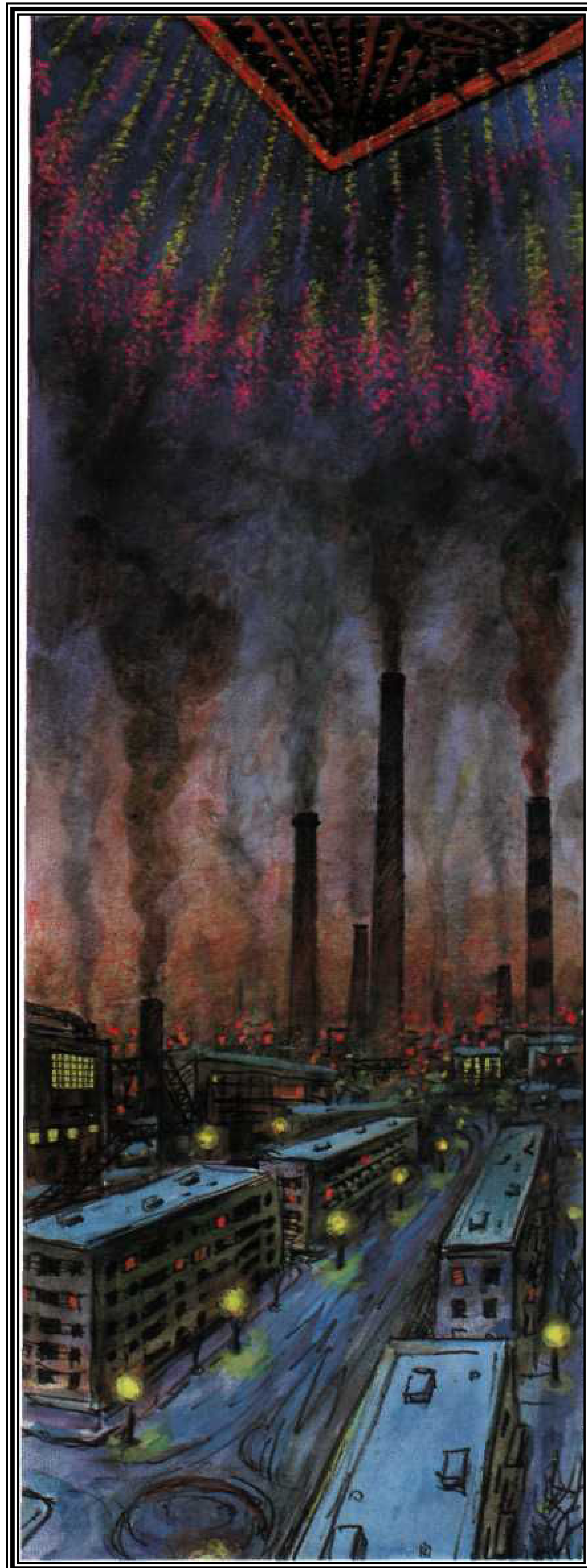
Am aşezat pe măsuța microscopului această plăcuță chitinică cavă pentru a examina, încă o dată, alveolele sale stelate la mărime mare. Admiram capodopera de giuvaergiu a Naturii şi inconştient am aşezat cu penseta deasupra o plăcuță identică. S-a întâmplat ceva extraordinar: plăcuța a scăpat din pensă, a atârnat câteva secunde în aer, deasupra celei de pe microscop, s-a rotit puțin în sensul acelor de ceasornic, a alunecat în aer spre dreapta, s-a rotit împotriva acelor de ceas, s-a clătinat şi a căzut rapid şi brusc pe masă. Îmi este greu să descriu senzațiile mele din acel moment... Revenindu-mi am unit cu sârmă câteva plăcuțe, ceea ce am reuşit cu greu doar luându-le vertical. Am obținut un "bloc" chitinic cu câteva straturi. L-am aşezat pe masă. O simplă pioneză de cancelarie, aruncată deasupra, nu cădea ci devia în sus şi apoi într-o parte. Atunci am prins pioneza deasupra "blocului". Timp de câteva clipe aceasta a dispărut complet din câmpul de vedere. Atunci am înțeles că nu este un emițător de unde ci Altceva. Descoperirea m-a surprins aşa încât mi-am pierdut pe o clipă respirația iar obiectele din jur pluteau în ceață. Totuşi mi-am revenit cu greu şi peste două ore am continuat lucrul... Iată acesta a fost începutul. Multe detalii trebuie regândite, controlate, experimentate. Am să povestesc cititorului, desigur într-o carte ce va urma, despre tainele funcționării aparatului meu, principiile de mişcare, distanțe, înălțimi, viteze, utilare etc.

... Un zbor nereuşit, riscant am întreprins în noaptea de 17-18 martie 1990, când nu am aşteptat un anotimp favorabil şi nu am plecat dintr-o zonă nepopulată. Noaptea este riscantă pentru lucru. Eşecurile au început de la decolare: bloc-panourile din dreapta nu funcționau regulat, ceea ce necesita o corecție imediată dar care nu am efectuat-o. Am decolat de pe strada orăşelului academic, considerând greşit că la ora două noaptea dorm toți şi nu mă vede nimeni. Decolarea s-a produs fără incidente, dar peste câteva secunde, când eram ~ la 100m deasupra solului, mi s-a făcut rău, ca înainte de pierderea cunoştinței. Ar fi trebuit să cobor dar nu am făcut-o deoarece o putere gigantică mi-a smuls din mâini dirijarea mişcării şi greutății şi m-a antrenat spre oraş. Purtat de această putere de nesupus am alunecat deasupra celui de-al doilea cerc de case cu 9 etaje (sânt 2 cercuri mari, de ~ 1 km în diametru, de case cu 9 etaje, în centrul cărora sânt case cu 5 etaje, inclusiv a mea), deasupra unui câmp înzăpezit, am intersectat oblic şoseaua Novosibirsk - orăşelul academiei, casele de locuit de la nord... Mă apropiam de oraş. Iată deja câteva "buchete" de coşuri ale uzinelor, unele din ele fumegau lent deoarece lucra schimbul de noapte... Era necesar să întreprind urgent ceva. Am reuşit cu greu să reglez bloc-panourile. Mişcarea pe orizontală a devenit mai lentă, dar iarăşi mi s-a făcut rău, ceea ce e de neacceptat în timpul zborului. După 3 încercări nereuşite am stopat mişcarea pe orizontală şi am rămas să planez în aer deasupra zonei uzinelor Zatulinka. Țevile continuau să fumege în tăcere şi amenințător chiar lângă mine. După un repaos de câteva minute, am observat că "energia rea" a dispărut. Atunci am alunecat înapoi, dar nu spre orăşelul academiei, ci mai în dreapta spre Tolmaciovo, pentru a încâlci posibilii martori oculari. La jumătate de drum spre acest aeroport, deasupra unor câmpuri întunecate, unde sigur nu era nimeni, am cotit spre casă... În ziua următoare nu am putut să mă scol din pat. Noutățile transmise la TV şi din ziare erau periculoase pentru mine. Titlurile "OZN deasupra zonei Zatulinka", "Iarăşi extratereştri?" vorbeau în favoarea descoperirii zborului meu. Şi încă cum! Unii au observat sfere luminescente sau discuri, chiar câteva...! Frica are ochi mari. Alții afirmau că a zburat o "farfurie" adevărată cu iluminatoare şi raze... Nu exclud şi prezența altor fenomene pe lângă zborul meu. Cu atât mai mult că "recolta" de OZN în 1990 a fost bogată în Siberia, Malicik şi în special în Belgia, unde în noaptea de 31 martie (conform ziarului "Pravda"), inginerul Marcel Alferlan, a filmat timp de 2 min un triunghi "extraterestru" (gravitoplan). Conform concluziei savanților belgieni acestea sânt "obiecte materiale cu posibilități enorme ce nu pot fi create de nici o civilizație". Oare chiar de "nici una", domnilor savanți belgieni? După presupunerea mea, panourile-filtre gravitaționale (sau bloc-panourile) ale acestor aparate au fost lucrate pe Pământ, însă la o bază solidă şi autoritară, spre deosebire de aparatul meu. Am avut acelaşi gând, în ceea ce priveşte forma triunghiulară a panoului, care este mai eficace şi mai sigură. Totuşi am optat pentru forma de patrulater, deoarece este mai pliantă şi aminteşte de o valiză, care nu trezeşte suspiciuni. Evenimentele din Belgia şi Nalicin nu au nici o legătură cu mine. Am folosit descoperirea mea doar pentru vizitarea parcurilor entomologice. Astfel de parcuri, care îmi sânt asemeni copiilor, mai importante decât orice invenții tehnice, sânt 11: 8 în regiunea Omsk, unul la Voronezh , două în Novosibirsk. De fapt, au fost şase la Novosibirsk, create, sau mai bine zis salvate, de mine şi familia mea. Astfel de acțiuni nu sânt tolerate de academia agricolă (unde se folosesc acum preparate chimice), nici de societatea protecției naturii, nici de comitetul protecției naturii, care nu au dorit să-mi acorde ajutor în protecția naturii, a acestor mici parcuri distruse de oameni răi şi mărginiți.

Îmi continui calea spre apus. În urma mea răman câmpuri multicolore dreptunghiulare, pădurici cu contururi ciudate şi umbrele albastre ale norilor.

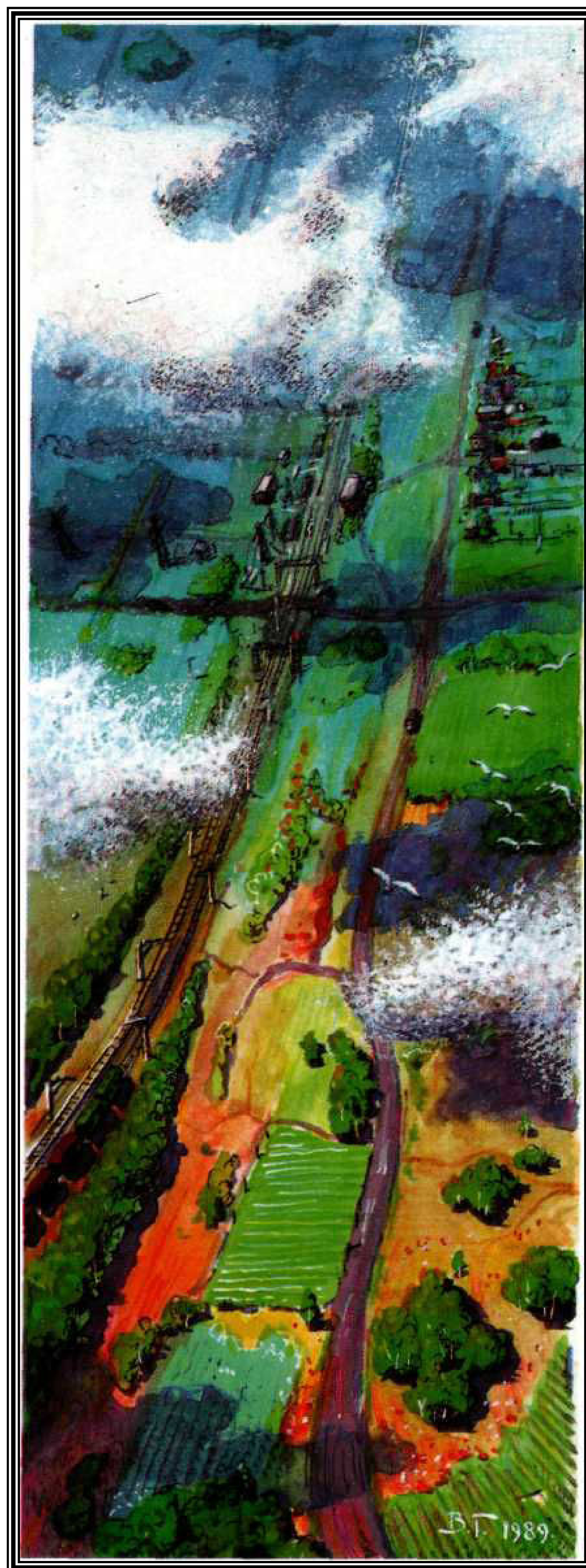
Viteza cu care mă deplasez este destul de mare, dar nu-mi vâjâie vântul în urechi, deoarece câmpul protector de forță al platformei a "tăiat" din spațiu o coloană invizibilă ce pleacă în sus şi care elimină atracția terestră. Se pare că în timpul zborului spațiul se deschide în calea platformei şi apoi se închide după ea. Probabil că aşa se explica invizibilitatea aparatului şi "călărețului" de pe el, sau vizibilitatea parțial deformată (aşa cum s-a întâmplat deasupra zonei Zatulinka).

Protecția față de atracția terestră este incompletă. Dacă deplasezi capul cu puțin înainte pot fi simțite undele vântului ce au aromă de hrişcă şi alte plante ce cresc pe câmpiile siberiene. Elevatorul de la Idilicul ramâne lângă calea ferată, undeva departe spre stânga şi încep coborârea deasupra şoselei, inițial convingându-mă de invizibilitatea mea. Platforma şi figura mea nu lasă umbră pe pământ (uneori umbra totuşi apare). Iată trei băiețaşi culeg pomuşoare. Cobor platforma şi trec în zbor pe lângă ei, dar nu observ nici o reacție, deci sânt invizibil. Ei şi evident, nu pot fi auzit, deoarece în cazul principiului de zbor în spațiu "ce se deschide şi se închide" aparatul nu produce sunete, din cauza lipsei frecării de aer. Călătoria nu a durat mult, doar ~ 40 minute. Acum simt cât îmi sânt de obosite mâinile, picioarele, capul, deoarece trebuie să păstrez poziția verticală pe mica mea platformă de care sânt legat cu o curea de siguranță. Pot să mă deplasez mai rapid, dar nu risc, din cauza nesiguranței şi dimensiunilor mici ale aparatului. Iarăşi decolez. Curând apar semnele cunoscute: intersecția, pavilionul pentru pasageri pe dreapta şoselei. Urmează vreo cinci kilometri până la stâlpii portocalii ce îngrădesc rezervația care a împlinit, să nu crezi!, 20 de ani. Am protejat această primă rezervație a mea de pericole de tot soiul, birocrați, avioane cu chimicale, pojar etc… Această țară a insectelor este vie şi înfloreşte acum!

Am obosit şi am frânat, ceea ce se efectuează prin auto dislocarea filtrelor de sub cutia platformei. Văd deja desişul bogat al morcovului sălbatic, căciulițele albe se deosebesc foarte bine şi sânt asemeni unor sfere brodate. Ele sânt presărate cu insecte. Sufletul este inundat de fericire, care face să-mi dispară ultima urmă de oboseală, doar am reuşit să păzesc bucățica de pământ de aici, fie doar de 7 hectare suprafață, tocmai 20 ani, de oameni ce cosesc iarba, de vite etc. Stratul de sol atinge pe alocuri 14 cm, au apărut specii de insecte disparute demult din zona aceasta, plante (scorțonera, care dimineața are aromă de ciocolată etc.). Aroma puternică de morcov sălbatec, caracteristică doar poienei Medii de după gardul rezervației, îmi produce o nouă avalanşă de fericire şi-mi anunță o apropiată întâlnire cu lumea insectelor. Iată-le, sânt bine vizibile, chiar de la 10 m înălțime, pe umbrelutele bogate şi sferele brodate de angelică şi morcov sălbatic: fluturi oranj, plutesc libelule portocalii şi albastre, strălucind la soare. Am coborât lin mai jos şi iată brusc apare umbra mea întunecată, invizibilă până atunci, care pluteşte lin deasupra plantelor şi tufişurilor. Nu-mi este frică, pentru că nu este nimeni pe şosea cam la 300 m spre nord de rezervație, lipsesc pentru moment automobile. Pot să cobor liniştit pe pământ. Iată tulpinile plantelor mai înalte au început a foşni pe suprafața platformei.

Înainte de a ateriza pe acest deluşor, cuprins de un val de bucurie, cu o mişcare de manşon determin platforma să zboare vertical în sus. Repede se îndepărtează pământul, totul devine mic: poienițele şi gardul rezervației, păduricile şi câmpiile din jur; orizontul se pare că formează o concavitate enormă, astfel încât devine vizibilă calea ferată de la 2 km spre stânga, apoi satele Rosslavka şi Iesnoi; fermele de vaci, toate încercuite de un inel galben de paie şi bălegar uscat, departe spre est, unde pleacă linia de cale ferată (nu înțeleg de ce, dar este dreaptă asemeni unei săgeți), sânt căsuțe mici şi cubul gării Iunino, cam la 6 km de rezervație; mai departe se întinde Kazakstan-ul, peste care se aşterne ceața albăstruie. Plutesc deasupra Isilculiei, țara tinereții mele, deloc identică cu cea de pe hărți şi planuri, ci vie, fără margini, presărată cu insulițele întunecate ale păduricilor, umbrele norilor, petele deschise ale lacurilor. Discul enorm al Pământului îmi pare tot mai concav. Nu am identificat până acum cauza acestei iluzii. Urc tot mai sus iar norii enormi ramân jos. Cerul nu e la fel cum pare de jos ci albastru-închis. Câmpiile vizibile de aici sânt acoperite cu ceată albăstruie şi se estompează tot mai mult. Îmi pare rău că nu pot să-l iau, cel puțin odată, pe nepotul Andrei. Are 4 ani şi platforma ne-ar ridica, dar riscul este mare... Vai, am şi uitat, acolo jos, pe poiană, lăsam umbră, deci pot fi văzut de mii de oameni, deoarece e ziua. Se poate întâmpla să mă vadă sub formă de "disc", patrulater sau în cel mai rău caz, pe mine personal... Chiar înaintea mea se aude un avion marfar, ce creşte rapid în dimensiuni şi deplasându-se spre mine. Acum văd luciul metalic, pulsația roşie a beculețului. Repede în jos! Frânez brusc, cotesc, acum Soarele luminează la ceafa mea. Oblic în jos, pe peretele enorm al unui nor orbitor de alb, trebuie să fie umbra mea. Însă ea lipseşte. Este vizibil doar un inel strălucitor multicolor, cunoscut de toți piloții, care a alunecat pe suprafața norului, în jos, întrecându-mă. Deci nu am fost observat. O idee m-a vizitat atunci (se pare că imaginația este trezită de un astfel de zbor " în cădere", cu toate că este incomod din punct de vedere tehnic şi fizic): posibil nu sânt singurul din cei 5 miliarde de oameni ce a făcut astfel de descoperire. Aşa aparate de zbor, cu acelaşi principiu, sânt testate şi zboară de mult. Sânt create la uzine şi independent, asemeni mie.

В.Г. 1989.

Toate platformele cu proprietate de ecranare au capacitatea de a deveni uneori vizibile, căpătând diverse forme. Se pot transforma şi piloţii fiind văzuţi ca extratereştri humanoizi în costume argintii sau verzi şi mici, sau plaţi, asemeni unui carton (Voronezh ,1989) etc. De fapt aceştia sânt constructori ai platformelor ce le experimentează. Aş vrea să dau un sfat celor ce studiind insectele vor întâlni asemenea fenomen şi vor începe construcţia unui "gravitoplan" (sânt convins că fără ajutorul insectelor astfel de descoperire nu se poate efectua). Este bine să zbori doar pe timp frumos, vara; se va evita ploaia, furtuna; la înălţime nu prea mare şi distanţe moderate; nu se va lua nici un obiect de la locul aterizării; construcţia să fie maxim eficientă; vor fi evitate localităţile populate, transportul, oamenii. Este foarte binevenită, în acest sens, o poieniţă îndepărtată de locuinţele umane. Altfel, pe o distanţă de câţiva zeci de metri, pot avea loc fenomene de deplasare inexplicabila a lucrurilor casnice, deconectări sau conectări, aprinderea acestora. Nu pot să explic aşa fenomene, dar se pare că sânt o urmare a devierii temporale. În timpul zborului sau aterizării nu vor fi pierdute sau scăpate lucruri, particule etc. Să ne amintim de "fenomenul din Dalinegorsk", 29 ianuarie 1986, tragic pentru experimentatori. Atunci, pe un teritoriu vast au fost împrăştiate detalii ale aparatului, iar de la filtrele gravitaţionale microporoase au rămas doar mici resturi, care nu se supuneau unei analize chimice. Vă puteţi aminti că insectele colectate de mine "acolo" dispăreau "aici" din eprubetă, iar în eprubetă se formă un orificiu? Astfel de orificii erau identice cu acele apărute pe neaşteptate în apartamente sau oficii, uneori sub formă de "lanţ", pe câteva ferestre sau etaje. Diametrul din exterior este de 3-5 mm, în interior formează o pâlnie de 6-15 mm. Unele din orificii sânt topite pe margini sau colorate cu cafeniu, la fel ca în cazul transportării insectelor în eprubetă, descrise de mine. Anterior presupuneam că astfel de orificii sânt produse de fiinţe micro plasmatice invizibile cu durată scurtă de viată, asemănătoare unor microfulgere sferice. Acum ştiu că sânt cauzate de particule şi praf dispersate din neatenţie în timpul zborului unor aparate asemănătoare celui construit de mine. Imaginile orificiilor pe care le puteţi vedea în această carte au fost efectuate de mine în orăşelul academic al oraşului Novosibirsk. Se pot prezenta oricui doreşte. Au apărut în perioada 1975-1990 şi nu sânt legate de experienţele mele, cu excepţia ultimului zbor.

Sânt convins că o parte din descrierile OZN sânt de fapt platforme, alte părţi mari ale aparatelor, întâmplător sau intenţionat aruncate în afara câmpului activ, de către constructori. Aemenea părţi pot genera multe necazuri, în cel mai bun caz pot provoca o serie de povestiri fantastice în ziare, uneori sub formă de "comentarii" ştiinţifice. De ce nu vreau să divulg esenţa descoperirii mele? În primul rând pentru că trebuie să ai timp, forţă pentru a aduce dovezi. Aşa ceva nu am. Am acumulat destulă experienţă în acest domeniu pe când studiam efectul structurilor cavitare. Rezultatul în cazul ESC a fost: "În ceea ce priveşte cererea patentului pentru descoperire, nu este posibilă colaborarea cu D-voastră". Sânt sigur că, chiar dacă aş fi activat aparatul şi aş fi zburat până la plafon în cabinetul acelei persoane, reacţie nu aş fi obţinut, ba chiar m-ar alunga din cabinet ca pe un magician. Voi, cei tineri, inlocuiţii mai repede pe cei "ce făptuiesc" acum!

A doua cauză a păstrării secretului meu, este obiectivă. Structuri antigravitaţionale am descoperit doar la o specie de insecte din Siberia. Nu voi numi nici ordinul căruia îi aparţin. Posibil că sânt pe cale de dispariţie, acea izbucnire fiind ultima de acest gen. Pot avea oare garanţia, dacă voi indica genul şi specia, ca oameni amatori în biologie, puţin oneşti, afacerişti, nu se vor avânta să caute prin văi, câmpuri, pentru a culege ultimele exemplare ale acestei Minuni a Naturii. Ei nu se vor opri, chiar dacă va fi necesar să caute pe sute de km, să are sute de poieniţe. Prea ademenitoare este captura! Cum să nu! Fie ca pentru voi, oameni necinstiţi, tot ce am povestit aici, să rămână SF. Natura nu va revela acest secret unora ca voi. Nu-l veţi obţine cu forţa. Ca garanţie servesc acele câteva milioane specii de insecte care mai locuiesc, încă, pe planetă. Calculaţi care este probabilitatea întâlnirii cu Neobişnuitul, chiar dacă veţi studia o oră fiecare specie. Vă doresc multă răbdare şi viaţa lungă, pentru că chiar fără zile de odihnă şi cu un regim de 8 ore de lucru, va fi nevoie de 1000 de ani, de memorie şi vedere impecabile. Nu-mi rămâne decât să vă invidiez. Sper să mă înţeleagă şi să mă ierte şi cei ce au dorit să cunoască descoperirea fără a fi ghidaţi de interese şi gânduri secundare. Oare pot să aleg altceva decât protecţia Naturii Vii? Cu atât mai mult că, m-am convins, aşa descoperiri le-au făcut şi alţii. Ei nu se grăbesc să le facă publice, dar preferă să zboare noaptea sub formă de discuri neobişnuite, triunghiuri, pătrate, ce strălucesc sidefiu spre uimirea trecătorilor...

... Aterizând rapid, de fapt căzând în jos, mă orientez dacă nu este nimeni prin apropiere. La 40 m deasupra solului frânez şi apoi aterizez, fără dificultăţi, pe poieniţa rezervaţiei. O veţi găsi pe mapa-schemă. Unele ramuri ale copacilor sânt "retezate", parcă de fulger deoarece zborul vertical şi aterizarea sânt dificile, iar traiectoria este iniţial oblică. La începutul zborului, nu ştiu de ce, platforma se deplasează în partea opusă Soarelui, iar uneori invers... Pliez aparatul şi îl aşez în rucsac, unde mai adaug mâncarea şi un instrument pentru reparaţia gardului. Apoi, printre copaci şi tufele de măceş, mă deplasez spre Poiana de Mijloc. La ieşirea din pădure, ca un semn bun, observ o familie de bureţi-pestriţi de-un roşu-aprins, grupaţi sub formă de "inel al vrăjitoarei". De ce "al vrăjitoarei"? Şi apoi, de ce aşa ciuperca frumoasă trebuie lovită cu piciorul, fărâmiţata? Mulţi răspund aşa: "Nu este comestibilă!" Nu sânt comestibili nici muşchii, argila, crenguţele, trunchiurile de copaci, pietrele... Dacă ar creşte în locul bureţilor pestriţi cărămizi, nu cred că ar fi lovite cu piciorul. Deci ciupercile necomestibile sânt lovite pentru că sânt vii, pentru că trebuie ucise! Cum aşa? Oare oamenii au în sânge astfel de comportament: să lovească o ciupercă, să calce un cărăbuş, să împuşte o pasăre, un iepure, un bizon? Aşa apare mitocănia, sadismul, războaiele? Dacă aş fi un extraterestru în vizită pe Pământ, văzând aşa comportament aş părăsi cât mai repede aşa planetă. Următoarea vizită o voi întreprinde abia peste vreo 500 de ani pământeşti... Dar tu cititorule? Mă bucur că familia de bureţi pestriţi este departe de ochii răi şi picioarele crude şi mă încântă în fiecare vară cu viaţa deosebită, pălărioarele umede, roşii aprinse, cu solzi mari albicioşi. Iată şi Poiana. Păşesc pe acest pământ virgin cu strângere de inimă. Senzaţia este din cauza dorului de natura zonei Isiliculk, de lângă Novosibirsk şi din cauza fricii că vreun "gospodar" o va ara şi din cauza bucuriei că este încă neatinsă... Acum nu are nici o importanţă că am în rucsac platforma ascunsă. Oricum omul va cunoaşte aceasta şi alte taine ale Materiei, Spaţiului, Gravitaţiei, Timpului. Dar nici o civilizaţie, pe nici o planetă, nu va putea reproduce aceasta Poiană, cu viaţa ei complexă, fină, vibrantă... Unde încă, în care ungher al Universului, poate fi găsit un clopoţel violet-siniliu asemeni celui de aici, în interiorul semitransparent al căruia dansează dansul iubirii doua musculiţe, fremătând din aripile transparente, cu dungi alb-negre? Pe care planetă se va aşeza pe pajura întinsă un fluturas pentru a linge cu trompa spiralată ceva sărăţel (caşcaval, cârnat, slănina). Sau va merge puţin pe palmă deschizându-şi şi închizându-şi aripile de atlas gri, cu nuanţă verzuie, iar pe marginea inferioară cu cel mai fin ornament din pete-ochişori!

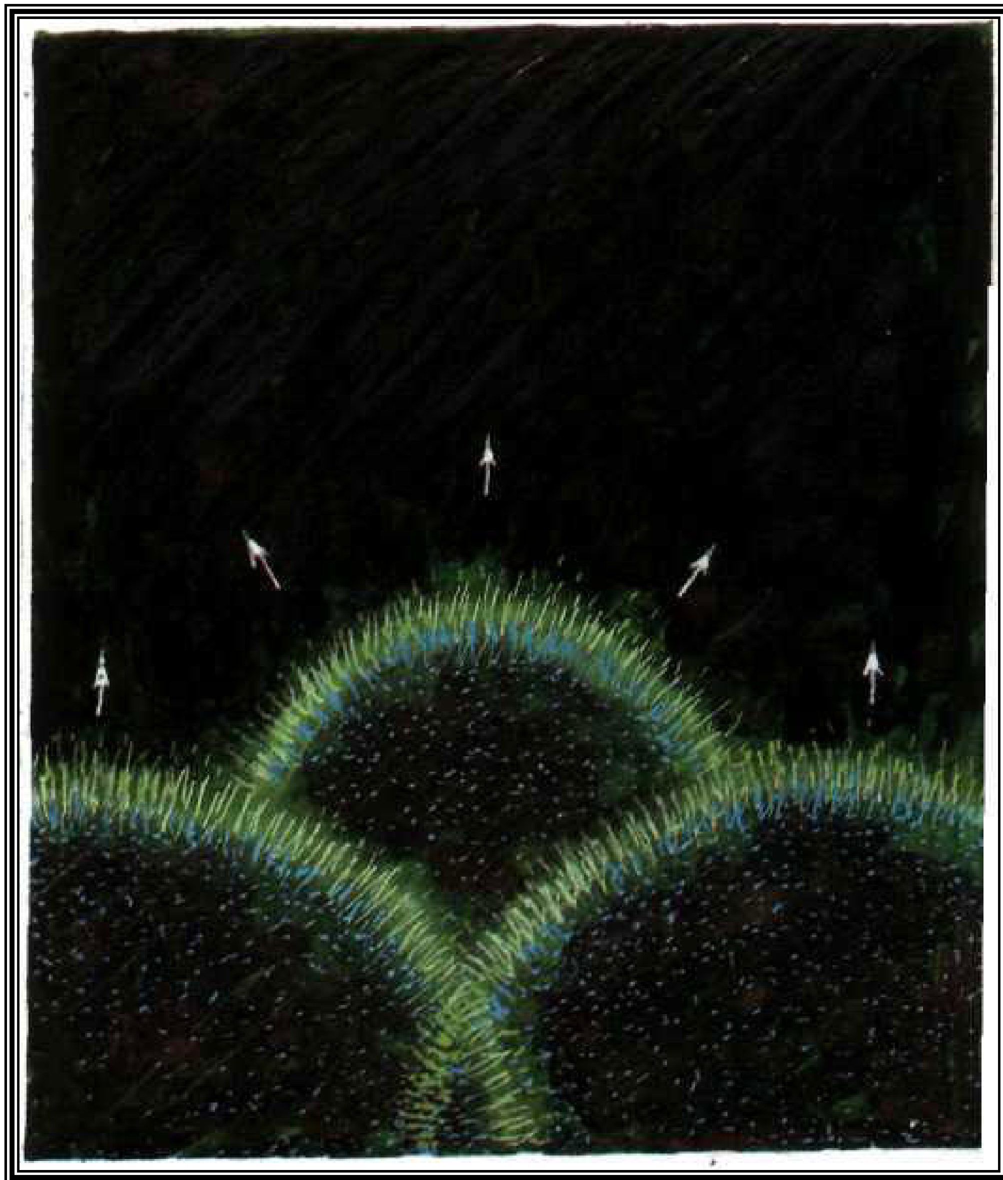
... De curând oamenii au început să zboare. Iniţial, cu ajutorul balonului, apoi cu avioanele, acum rachetele ne duc pe alte planete... Dar mâine? Mâine vom zbura spre alte stele cu viteza luminii şi totuşi chiar galaxia vecină, Andromeda, va fi de necucerit. Umanitatea, cu condiţia că va merita titlul "Înţeleaptă!", va dezlega multe taine ale Creaţiei, va păşi şi această graniţă. Atunci vor deveni accesibile oricărei lumi din toate ungherele Universului, aflate la trilioane ani lumină distanţă. Toate vor deveni posibile pentru că sânt rezultatul Înţelepciunii, Ştiinţei, Tehnicii. Însă doar atât. Aceasta Poieniţă poate să dispară dacă nu voi reuşi să o păstrez pentru cei apropiaţi, pentru nepoţi.

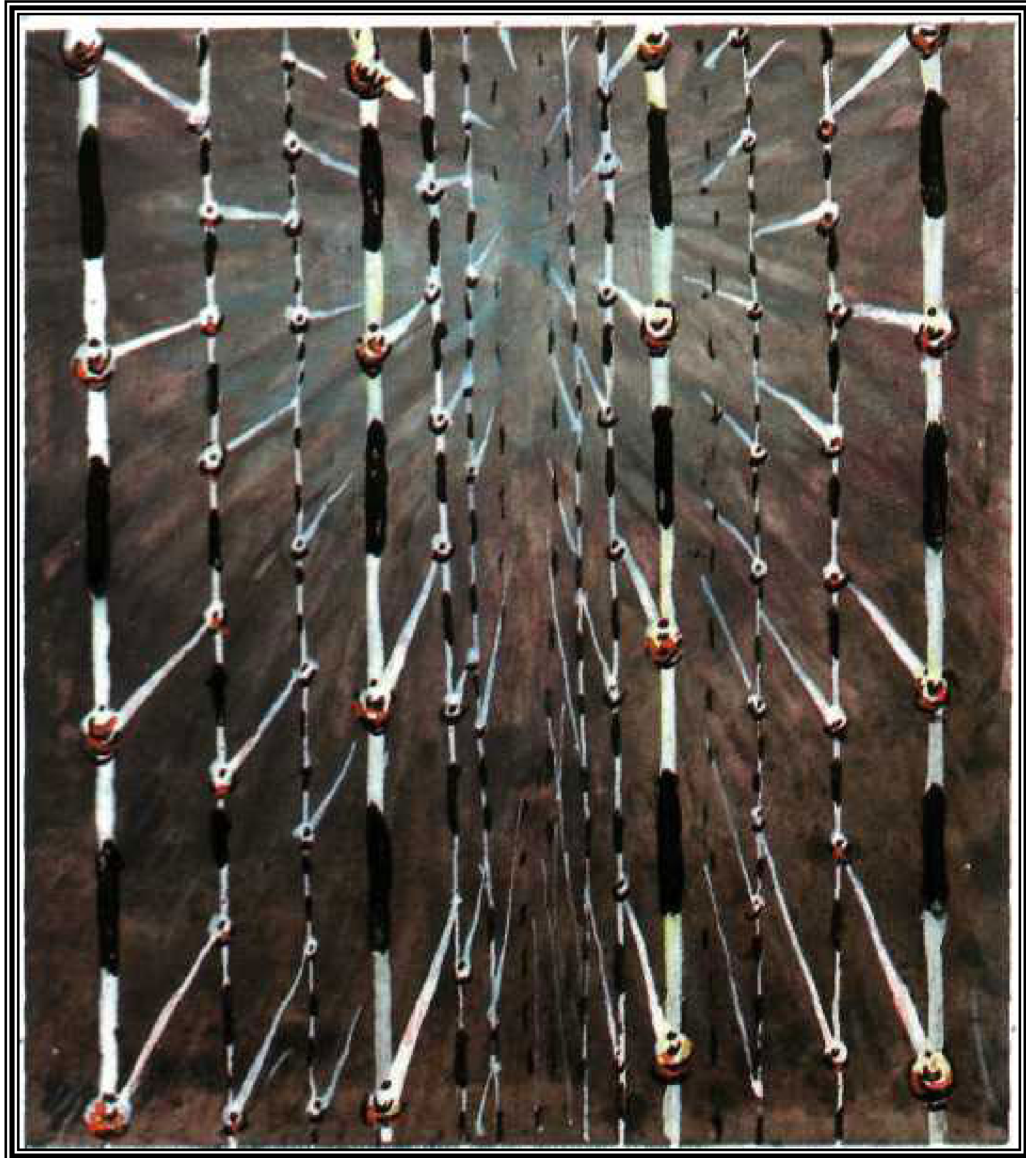
Ce este mai preţios pentru umanitate acum? Rezervaţia sau aparatul construit de mine, din rucsac, care dezvolta viteza maxim 30-40 km pe minut? Ţie iţi adresez această intrebare, cititorule. Gandeşte-te bine, inainte de a da un răspuns inţelept.

Priviţi aceste imagini. Aşa arată acest aparat în faza de lucru şi pliat. Cablul îngust din interiorul mânerului stâng transmite mişcarea către structurile gravitaţionale (formate din aripile insectelor). Înălţarea şi aterizarea se efectuează prin apropierea şi îndepărtarea acestor "aripi".

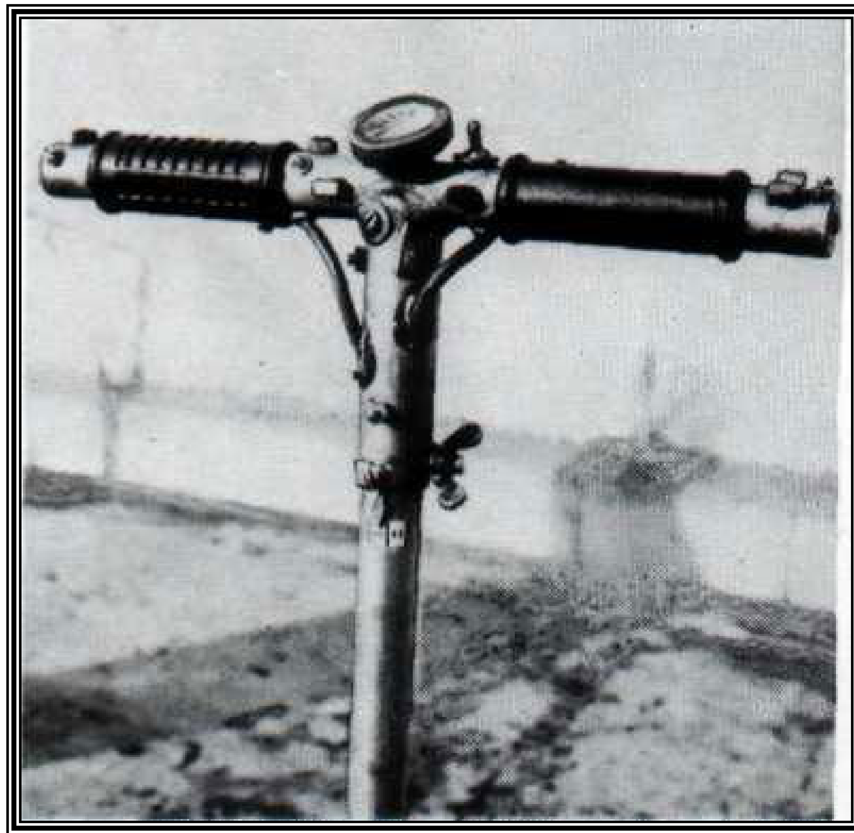
Odată, în timpul unei coborâri rapide, în regim de cădere liberă, mânerul stâng... a fost smuls. Totuşi nu m-am accidentat. Nu am simţit lovitura iar în faţa ochilor mi s-a aşternut întunericul. Platformă a săpat în arătura o fântână destul de adâncă, iniţial verticală, apoi cu deviere în partea opusă Soarelui. Am ieşit cu greu din această fântână miraculoasă, atât eu cât şi aparatul, ambii suferinzi. "Fântâna" mi-a produs mici inconveniente deoarece nu avea pante pe margini. Am avut necesitate de multă ingeniozitate pentru a o masca, fiind vizibilă de pe drum. Altfel ar fi provocat multe întrebări şi careva "detectivi" sârguincioşi ar fi găsit "vinovatul". Orificii asemănătoare s-au format, fără cauze evidente pe 24 octombrie 1989, pe câmpiile zonei Nvorosteansk, regiunea Cuibasev.

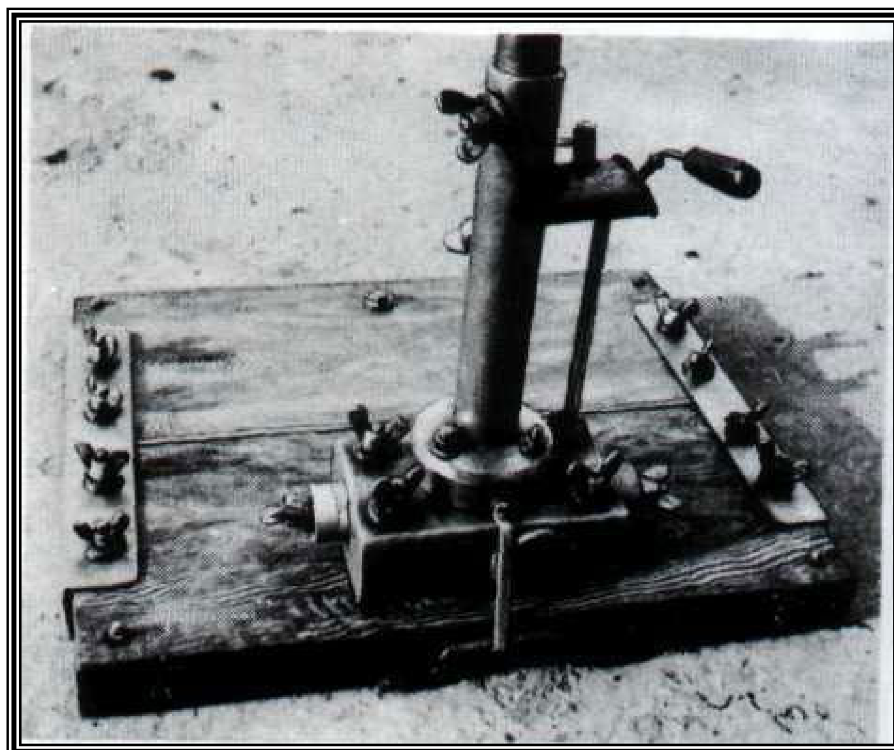

Despre acest fenomen s-a povestit în ziarul "Komsomoliskaia pravda", din 6 decembrie '89. Reiese că nu sânt unicul. Posibil că "inventez bicicleta"... Nu pot risca să dezvolt o viteză de peste 25 km/minut şi prefer să zbor de 10 ori mai lent... Oare te-am convins, cititorule, că aşa ceva, în scurt timp va fi accesibil practic tuturor. Natura Vie însă nu va mai fi accesibilă, din cauza dispariției ei, dacă nu o vom proteja. Totuşi nu vreau să par avar. Vreau să dărui cercetătorilor un alt Brevet al Naturii, legat de Mişcare şi Gravitație. Fizicienii afirmă că, crearea unui aparat fără punct de sprijin e imposibilă. Altfel spus, un aparat izolat de mediul extern, nu-şi va lua zborul şi nu va merge. Nici automobilul fără roți, nici avionul cu motor şi elice ermetică, nici racheta cu reactoare "închise" ermetic. Excepția o face doar baronul Munhausen, care s-a extras de păr din mlaştină...

Acțiunea se petrecea în 1981 lângă Novosibirsk, unde studiam entomofauna lucernei (polenizatori şi dăunători). Cu mişcări rapide a plasei pentru insecte "coseam" lucerna, apoi conținutul plasei: insecte, frunze, flori îl transferam într-o cutie întunecată, la care fixăm un borcan de sticlă. Aceasta este metodă, cam crudă, de studiere a componenței de specii de insecte pe câmpuri. Când mă pregăteam să pun capacul şi să introduc o bucățică de vată impregnată cu eter, la lumină a ieşit o gogoaşă de culoare deschisă... Avea configurație ovală, destul de dură, opacă. Cineva din prizonieri a împins-o întâmplător spre suprafață, doar nu poate o gogoaşă să sară! Gogoaşa, însă, a mai sărit odată, lovindu-se de peretele de sticlă şi căzând pe fund. Atunci am hotărât să cruț insectele capturate, eliberându-le. Am izolat gogoaşa stranie şi am ascuns-o într-o cutie aparte. Acasă am studiat-o la microscopul binocular. Nu părea nimic deosebit. În lungime 3 mm, în lățime de 1 mm şi ceva. La palpare pereții erau solizi, aşa cum trebuie să fie de obicei. Gogoaşa sărea atunci când era iluminată (sau încălzita?) de soare. La umbră se liniştea. Săriturile ei erau de 30 mm în lungime şi 50 mm în înălțime! După cum am reuşit să percep, gogoaşa se rostogolea fără a se rostogoli, lin, dar este necesară o filmare rapidă pentru precizie. Fără dubii, mişcarea mecanică era produsă de larvă sau pupa din interior. Procesul însă, era complet invizibil. Din gogoaşă a ieşit o insectă din familia ihneumonide, specia Bathyplectes Anulus. Larvele sale sânt utile deoarece parazitează dăunătorul lucernei, fitonomus.

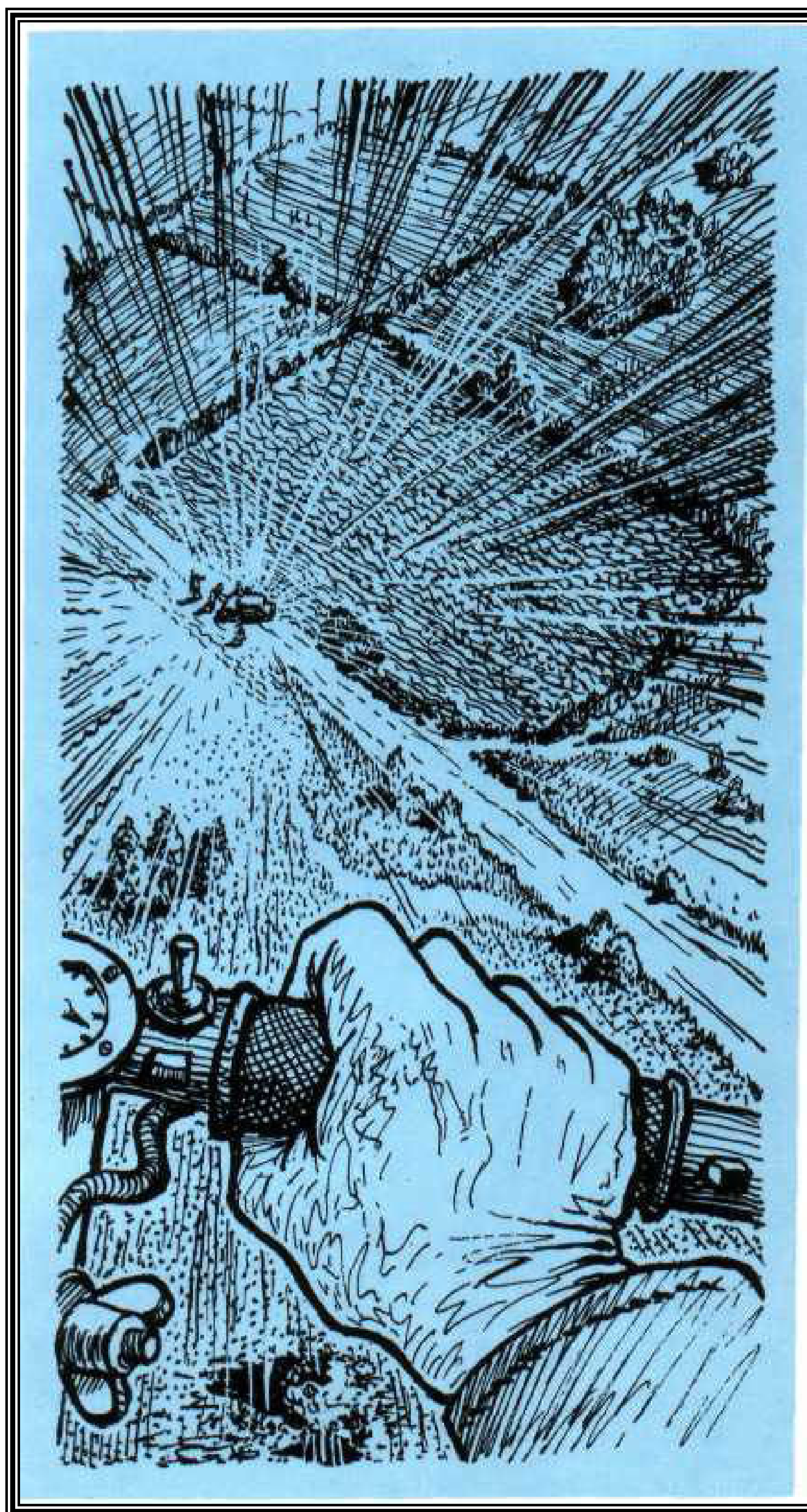
Gogoaşa "zburătoare" avea scopul să ajungă într-un ascunziş răcoros din pământ. Probabil, în plasa mea, a nimerit în timpul călătoriei sale neobişnuite, anume în timpul săriturii. Acest fenomen semăna mult cu "săriturile" inexplicabile ale obiectelor de uz casnic, cazuri descrise des în presă. Puneam gogoaşa pe sticlă şi o priveam atent de jos. Poate larva, înainte de săritură, "absoarbe" în interior partea inferioară a gogoaşei şi apoi bruş o eliberează? Însă nu era aşa, nu era nici o scobitură. De pe o suprafață orizontală, lunecoasa, lua o direcție orizontală şi nu verticală. Lungimea traiectoriei era de 35 mm, înălțimea de aproximativ 50 mm. Gogoaşa se ridica la o înălțime ce depăşea de 30 ori grosimea sa! Să lipsesc aceasta "capsule zburătoare" de support? Cum? Am să o pun pe un strat de vată ! Am aşezat gogoaşa pe un nor de vată pe care l-am pus la soare. Aştept cu nerăbdare. Lovitura, dacă este produsă de larvă asupra peretelui inferior şi care generează săritura de pe suport, nu va mai putea pe fi efectuată. Vata mătăsoasă va împiedica acest mecanism. Însă nu a fost să fie aşa. Gogoaşa îşi ia zborul de pe suprafața vatei, rămasă imobilă, în sus şi lateral. Săritura a avut o lungime de 42 mm, adică este şi normală. Posibil că insecta lovea suprafața superioară sau efectua un alt mecanism. Abia acum m-a emoționat acest fenomen. Atunci, în 1981, nu vedeam nimic neobişnuit în astfel de sărituri deoarece nu ştiam că, după legile fizicii, nu exista mişcare fără punct de sprijin. Altfel aş fi cules ~200 de astfel insecte, care nu sânt rare şi aş fi studiat fenomenul amănunțit. Să ne imaginăm puțin. Presupunem că batiplectes-ul şi-ar dori să părăsească Pământul. Cel adult, cu aripi, nu ar reuşi deoarece atmosfera în straturile superioare se rarefiază. Nu însă şi gogoaşa. Ea şi-ar ridica capsula la 5 cm înălțime, apoi încă şi încă... Dacă ar fi fost ermetică, posedând o rezervă de aer pentru pilot, nu ar exista piedici pentru părăsirea atmosferei şi o creştere în continuare a vitezei. Iată care este prețul atrăgător al aparatelor ce se pot mişca fără punct de sprijin. Acest fenomen nu poate avea loc şi totuşi există...

Fizicienii numesc aşa ceva: “contra naturii”, “care contravine legilor naturii”. Problema constă în aceea că Bathyplectes anurus nu cunoaşte asta…Nu ştie de legea fizicienilor, nici a biologilor, care au publicat pe pag. 26 a “enciclopediei academice a insectelor părții europene a Rusiei” (vol III, partea 3), următoarele: “Gogoaşa sare din cauza mişcărilor bruşte a larvei din interior.” Ideea acestui aparat o dăruiesc ție cititorule! Acum culege insectele, inventează, construieşte şi drum bun! Grăbeşte-te!

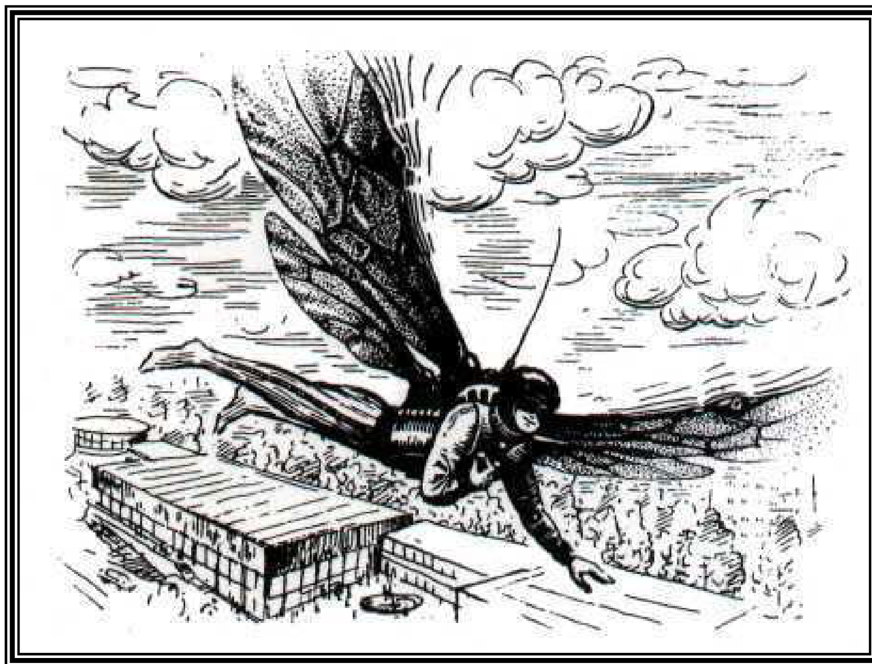

Parazitului lucernei, fitonomus, i s-a declarat un masiv război chimic, care poate fi câştigat de Umanitatea Înțeleaptă. Odată cu distrugerea cărăbuşului Fitonomus variabilis va dispare şi Batiplectes anurus. Lupta prin metode biologice cu paraziții câmpiilor siberiene, prin folosirea lui Batiplectes şi alte insecte entomofage, este respinsă de conducătorii secției agricole a academiei Ruse. Lupt deja de 12 ani dar succesele sânt identice cu cele ale lui Don Quijote, ce atacă mori de vânt…

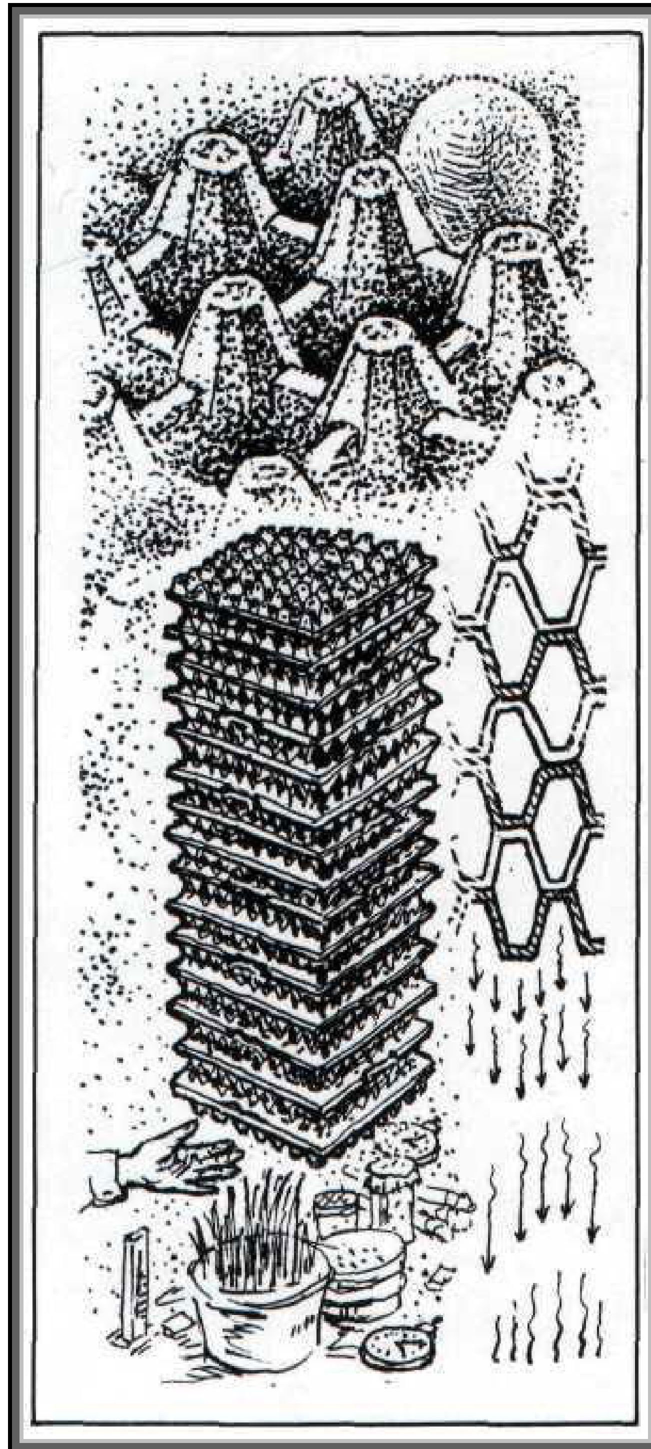

Sânt înţelegător cu conducătorii, doar nu vor opri uzinele chimice! Ce le pasă de mişcarea fără punct de sprijin. Grăbiţi-vă: biologi, ingineri, fizicieni! Vom pierde aceasta Taină şi desigur alt lanţ de Taine legate cu ea, dacă va câştiga Chimia. Invenţia fără insecte, nu e posibilă. Credeţi-mă, sânt entomolog de 60 ani. La finalul cărţii mele "Un milion de ghicitori" editată în Novosibirsk, 1968, este un desen pe care îl reproduc repetat: deasupra orăşelului academic zboară un om pe un aparat construit pe baza aripilor de insecte. Atunci visam să inventez astfel de aparat! Deseori visul devine realitate, în special cu ajutorul prieteniei insectelor. Fără prietenii zburători nu aş fi reuşit şi nu vor reuşi ceilalţi. Protejaţi Lumea Străveche şi minunată a Insectelor care păstrează, fără limite, Taine unice ale Creaţiei! Păstraţi-o! Vă rog din suflet.

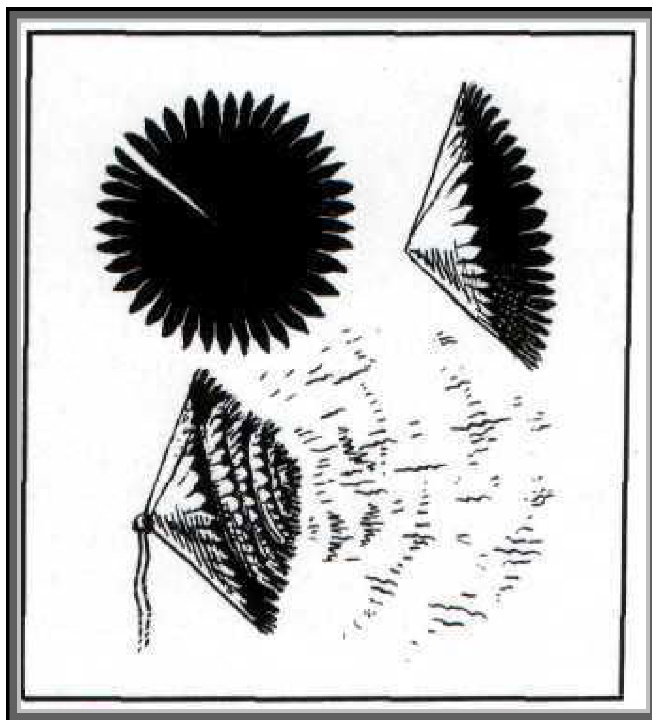
Din block-notesul unui naturalist :

Fagurii artificiali. Luați 5 plăci de carton pentru ambalarea ouălor, cu cate 30 scobituri fiecare, legați-le sau încleiați-le aşa încât să se suprapună fără a pătrunde în scobituri.

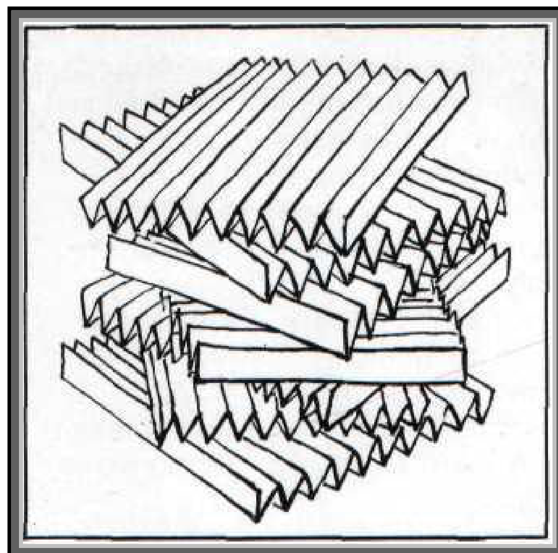

Veți obține ceva asemănător fagurilor unor viespi de dimensiuni foarte mari. Complexul (poate fi introdus în orice înveliş) este fixat la 1 – 2 decimetri deasupra capului unei persoane aşezate pe un scaun. Se produce o schimbare a formei spațiului care poate fi percepută şi cu palma. Puteți efectua experiențe de încolțire a semințelor plantelor, dezvoltare a microorganismelor şi insectelor în comparație cu partide de control care se dezvoltă în aceleaşi condiții, dar la minim 2 m de "microfaguri". Repetați de câteva ori experiențele.

Fagurii de fier". Suprapuneți, cu bavurele în jos, nişte răzătoare obişnuite. Cele cu găuri mici – în jos, iar cele cu mari – în sus.

Producătoare a ESC din hârtie.

6 foi de hârtie vor fi tăiate în lungime, în jumatate şi pliate sub formă de armonică: câte 10 unghiuri şi 20 suprafețe fiecare. Armonicile vor fi pliate până vor deveni pătrate, apoi se vor încleia una de alta, fiecare cu un unghi orizontal de 30 grade față de cealaltă, în direcția acului de ceasornic. Va fi folosită hartie de culoare întunecată (care nu reflectă caldura) pentru construcția acestei "flori" conice pluristratificate. "Petalele" vor fi bine răsfirate. Se va testa cu mâna, deasupra corolei şi sub "armonica" agățată. Apoi se atârnă deasupra capului persoanei aşezate, cu înregistrarea senzațiilor apărute şi stării generale.

Masa plastică spongioasă. Este un bun termoizolator ce la o distanță relativ mare "reflectă" căldura mâinii. Senzația se păstrează chiar dacă se pun obstacole din hârtie neagră, carton, tinichea. ESC este produs de cavitățile multiple din masă plastică.

Porolon. Persoanele obisnuite să doarmă pe o saltea vătuită, chiar în prima noapte de somn pe o saltea de porolon, vor dormi rău sau nu vor dormi deloc. Acestea sânt efectele ESC. Apoi organismul se adaptează…

ESC la ciuperci: Iarna, în pădure, un vânător îşi "încălzeste" mâinile înghețate sub pălăriile de babită. Partea inferioară a acestora este presărată cu o mulțime de țevi-faguri mici, prin care vase sânt eliminați sporii. Acest vânător a fost martor al ESC.

Fagurii" mobili: Se ciopleşte un titirez de lemn cu găurele transfixiante pe părțile laterale, cu diametrul egal cu diametrul unui creion sau puțin mai mare.

ESC se amplifică la rotirea titirezului şi se percepe bine cu palma. Posibil că atunci cavitățile "cresc" în număr în spațiu.

ESC floral. Proprietățile unei flori sânt modificate de poziția nenaturală. Un buchet din flori cu formă de clopoțel (lalele, narcişi, clopoței etc.) va fi aşezat răsturnat deasupra persoanei şezânde. Pentru a exclude influența aromei buchetul se va introduce în saculeț de hârtie sau plastic. Să-mi scrieți despre rezultate.

În zona dezastrului produs de furtună. Un geograf mi-a povestit că a avut senzații identice mulți ani în urmă, trecând prin pădure, într-o zonă cu copaci smulşi şi răsturnați de furtună. În cap, urechi, gură, tot corpul predomină o senzație deosebit de neplăcută. Cred că spațiul ce a conținut structura "multicavitară" a pădurii, acum distorsionat producea unde neplăcute pentru om.

Înainte de ploaie. Introduceți lent palma sub firicelele de apă rece de sub duş, din partea laterală. Majoritatea simt "căldură". De fapt este ESC amplificat de mişcarea picăturilor zburătoare şi spațiilor dintre ele. Testați un ESC mai puternic sub harvuz, cascade. Chiar atunci când presiunea atmosferică nu scade, ploaia produce ESC pe mulți km. ESC nu poate fi ecranat, de aceea apare somnolența inainte de ploaie, chiar în încăperi.

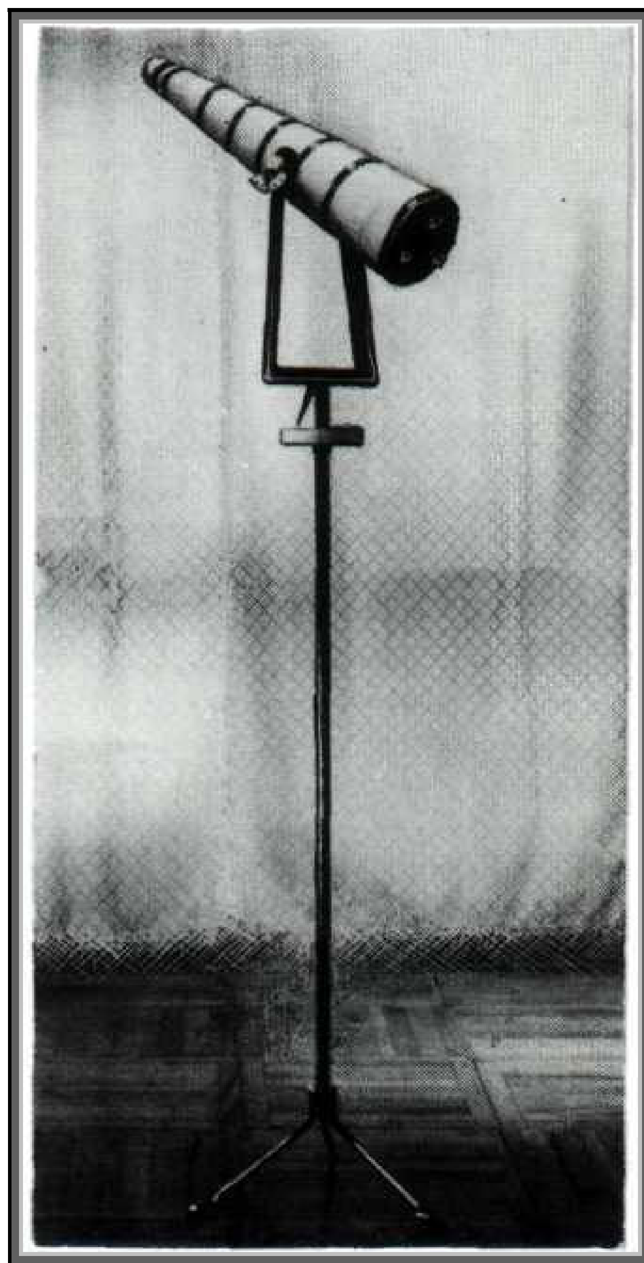

"ESC la cărți".

Se ia o carte groasă, veche, citită (pentru a exclude foile încleiate) care se pune pe marginea mesei, orientată spre soare. De exemplu noaptea: spre nord. Se deschide şi se răsfoiesc puțin foile. Apoi se construieşte un veier din foile îndoite. Peste câteva minute (ESC apare mai tardiv şi la fel dispare) se poate simți cu palma, limba, ceafa, lângă foile întredeschise, senzațiile descrise mai sus. Fenomenul este accesibil şi la 2-3 metri distanță. "ESC-ul cărții", la fel, nu poate fi ecranat.

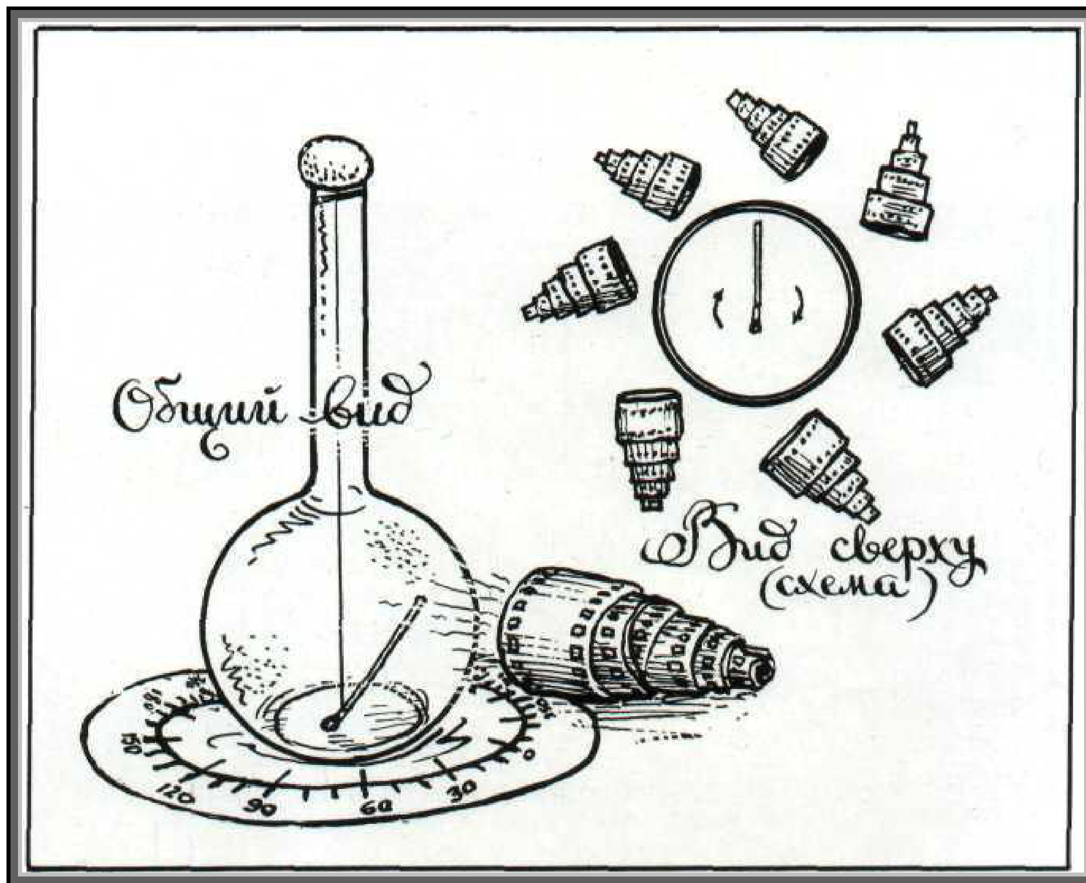
Conul mare cu "umplutură" artificială de faguri şi 3 magneţi pe vârf.

Magneţii sânt orientaţi unul spre altul, luând în considerare poziţia soarelui. Două conuri de acest gen: unul după zona Isilikul şi altul în zona Novosibirsk, în dimineaţa de 23 aprilie 1991, au fost împrăştiate şi mutilate (cel de-al doilea a fost răsturnat şi ticsit în peretele unui ascunziş subteran în pădure, iar magneţii au dispărut). Concomitent, într-un apartament din Onsk s-au produs miscări a obiectelor de uz casnic (ziarul "Omsk-ul de seara", 26 aprilie; emisiuni la TV din Omsk şi Moscova). Datorită acestei coincidenţe, acelaşi ziar, din 5 august 1991, a numit aparatul de pe foto: "hiperboloidul Grebenikov". O "acumulare" de unde electronice între ambele structuri putea să se formeze, de altfel, exact acolo, pe cheiul Itas.

Conul mediu. 10 pâlnii de plastic vor fi introduse una în alta şi fixate pe orice suport cu vârfurile spre Soare. Cavitatea ultimei pâlnii va fi acoperită cu țesătură albastră sau plasă.

Conul mic. 2-3 pelicule fotografice inutile vor fi rulate, legate bine cu gumă sau ață şi apoi se împinge miezul spre exterior până se obține un tub. E posibilă percepția cu palma, în special în direcția opusă soarelui. Încercați acțiunea tubului aşezat pe frunte.

Perpetuum-mobile. 7 tuburi din peliculă foto am aranjat în jurul aparatului, asemanator celui descris mai sus, cu indicator oblic din pai (ca contragreutate servea o bucățică de plastilină) fixat pe un fir de paianjen. Ieşind din zona de acțiune a unui tub paiul nimerea în zona altuia etc. Experiența este mai efectivă într-o încăpere pustie, liniştită, ermetică, îndepărtată de țevi, fire electrice, surse de căldură, de răcoare, lumină puternică. Nu este o minune: mişcarea materiei este veşnică.

Aparatul de soare ce produce unde eterice.

Denumirea a propus-o profesorul Otto Korshelt în Laiptzig, care a descoperit ESC 100 ani în urmă şi care a produs aparate ce foloseau ESC în medicină, agricultură, tehnică. Cavitățile ritmice se obțineau cu lanțuri de Cu. Partea posterioară se orienta spre… Soare! Lucrurile noi sânt lucruri vechi uitate. Senzațiile descrise de el coincid cu cele descrise de mine. Despre lucrarile lui Korhelt am aflat nu demult, din cartea lui **M. Platen "O metodă nouă de tratament", vol. III, Sankt-Petersburg, 1886, pag. 1751-1753,** unde este reprodus şi acest desen al aparatului.

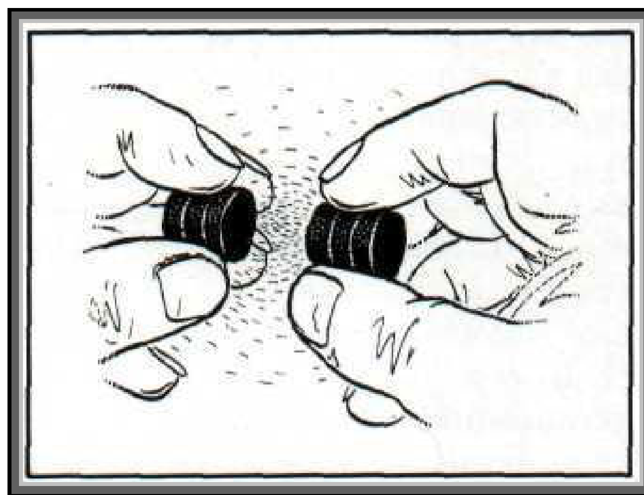
ESC produs de sită. În timpurile străvechi, în unele localități, durerile de cap şi urmările comoției erau tratate cu o sită obişnuită pentru cernut făina. Sita se aşeză, cu plasa în sus, deasupra capului bolnavului, sau el ținea marginea în dinți iar plasa se situa puțin anterior feței sale. Nu are importanță materialul din care este confecționată. Funcționează mai bine dacă

te întorci cu fața spre soare (noaptea spre nord). Acest ESC este perceput şi de oamenii sănătoşi.

ESC şi plantele. Plantele sistemului solar sânt angajate la diferite distanțe de Soare, conform legii Ticius-Bofide (3, 6, 12, 36 etc. +4) / 10. Nu se cunoaşte cauza acestei legități. Locul “gol” în acest şir corespunde spațiului între Marte şi Jupiter, care este ocupat de asteroizi (posibil părți ale unei planete neformate sau a planetei Falton). Fizicianul V. Caznev consideră că această legitate este determinată de ESC produs de Soare. Materialul din care s-au format plantele s-a grupat exact în zonele de acțiune maximă a câmpului său de forță.

ESC habitual. Undele sânt produse (des nu sânt inofensive pentru om) de tevi, unele peşteri, subterane, coroanele arborilor. Contează şi forma încăperilor: rotundă, cu unghiuri, cu cupolă. Materialul pereților, mobila, dispozitivele de comandă ale aparatelor sânt surse de ESC cu anumiți parametri.

Micro ESC. Efectul se produce în substanțe, a caror molecule posedă cavități cu anumite forme. De exemplu, naftalina. Am umplut cu ea un borcan de 1 litru, l-am închis ermetic şi l-am suspendat de tavan. Cu palma puteau fi percepute “concentrațiile” câmpului de forță (mai sesizabile daca vasul se instala deasupra creştetului). La fel cărbunele activat. Se iau 2-3 tab. pe palme, la fel ca pe desen, şi, timp de câteva minute, deplasați mâinile prin legănare, depărtare, apropiere. Scrieți-mi despre rezultate.

Tefilinul. ESC benefic pentru om este produs de 4 obiecte, din cele studiate de mine: fagurii de albine, “rețeaua” din mâini (o voi descrie în capitolul următor), sita, filacteriul (sau tifilinul).

Ce este acesta? Este o construcție antică: un cub de piele, fixat pe o suprafață de piele cu 2 cureluşe. În interiorul cubului sânt 4 fâşii de pergament (piele moale de vițel cu inscripții din Talmud, sub formă de ruloane cilindrice). Aparatul se fixează pe fruntea celor ce se roagă, aşa încaât axele cilindrelor să fie perpendiculare pe frunte, iar dacă este dimineață, cu capetele opuse spre răsărit. Textele sacre nu joacă nici un rol. Sânt importante doar materialul, forma, dimensiunile. Daca vor fi folosite alte materiale apar senzații neplăcute. Tefilinul din piele, însă, produce o actiune fiziologică pozitivă.

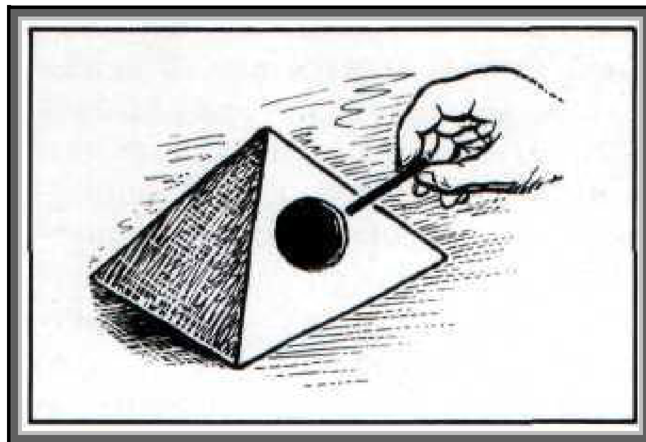

Sceptrul lui Tot. Tot a fost zeul egiptean al ştiinţelor, magiei, "notarul" acţiunilor de pe pământ.

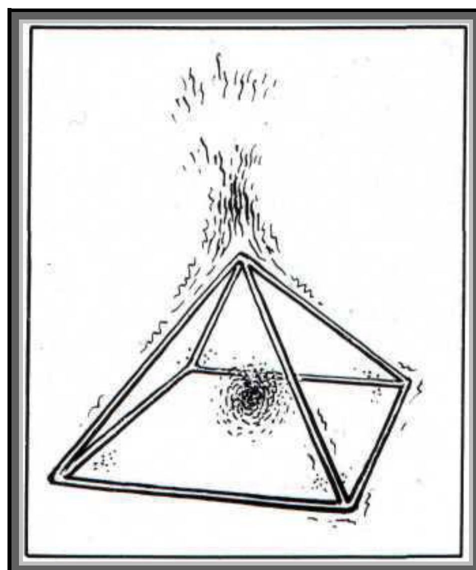
Se ia o bară de lemn de 16 cm lungime, pătrată la secţiune (cu baza de 4 cm), iar la vârf 1,5 cm). Pe vârful îngust sânt făcute 13 taieturi adânci, de forma "armonicii". Apoi se ia o sârmă de Cu, de 2-3 mm grosime. Se fixează de bară prin 2 spire (cu diametrul de 5 cm) transversale, iar apoi continuă liber sub formă de spirală plată cu 3-4 spire (diametrul 10 cm). În total, lungimea barei şi sârmei, este 41 cm. De fapt, sceptrul lucrează şi fără mânerul de lemn, doar cu orice sârmă. Este mai bună o sârmă acoperită cu câteva straturi de panglică de izolaţie. Astfel efectul e mai puternic. Daca sceptrul va fi luat aşa cum e reprezentat pe desen, atunci emanaţiile sumare din centrul spiralei mari, perpendiculare suprafeţei ei orizontale, vor fi bine percepute cu palma sau de un alt om, bilateral. Nu cunosc domeniul în care se folosea acest sceptru în antichitate.

Piramida. După canoanele lui Keops. Construiți o piramidă din hârtie groasă. Baza va fi pătrată, 20*20 cm, laturile ascendente câte 19 cm. Se încleiază marginile foarte bine. În centrul unei laturi se taie un orificiu de 5-6 cm. În orificiu se introduce un "indicator" (un bețişor-cărbune pentru desen cu lungimea de 1 decimetru sau un fir al unei măturici de sorg, sau un creion) aşa încât capătul opus să fie situat cu puțin mai jos de mijlocul piramidei.

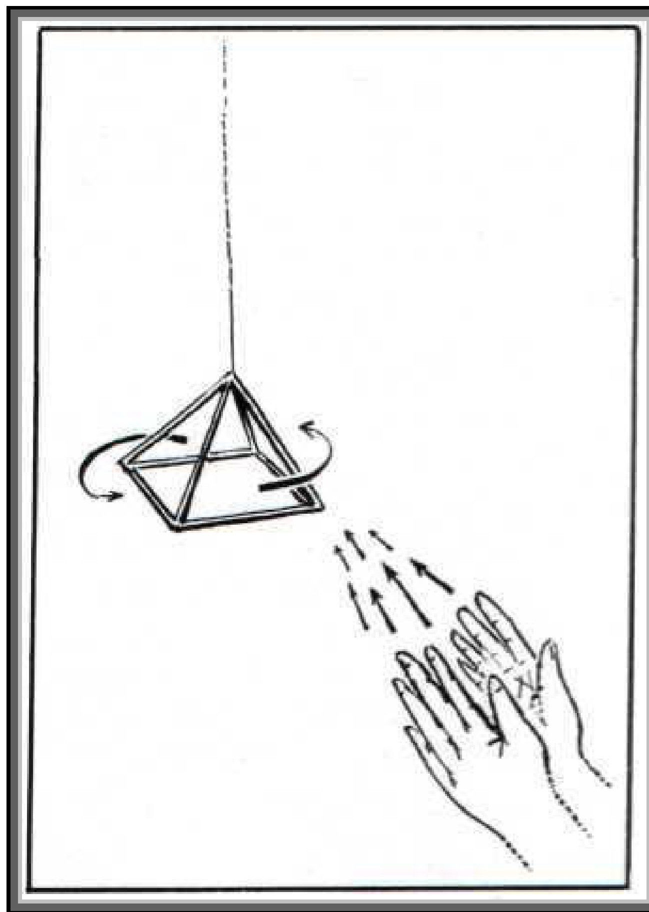
"Mestecați" cu "indicatorul" spațial din interiorul piramidei. Apoi il extrageți şi îl reintroduceți etc., cam de 30 ori. În scurt timp, ve-ți percepe o zonă de "condensare" în partea piramidei unde egiptenii situau camera mortuară, iar alta deasupra vârfului. Inițial aceste zone sânt percepute cu "indicatorul" apoi, dupa puțin antrenament, cu degetul, palma iîn mişcare. **Efectul piramidei este un ESC.**

Carcasa piramidei. Carcasa unei piramide, fără suprafețe laterale, are şi ea proprietăți neobişnuite. Se va folosi o piramidă de aceleaşi dimensiuni, cu 8 paie netede încleiate. În acest caz se însumează ESC al paiului (structura capilară) şi ESC-ul cavității piramidei. Se pot folosi şi alte dimensiuni, cu creşterea proporțională a lungimii paielor carcasei. Țineți carcasa ~5 min. deasupra capului prietenului cu baza în jos, apoi cu vârful. Efectuați experiențe cu insectele (bondari, omizi etc.), plante de cameră, produse alimentare uşor alterabile, pe care le situați în piramidă, deasupra ei şi sub ea (dar şi cu experiențe de control, fără influența ei). Vă veți convinge că egiptenii aveau dreptate…

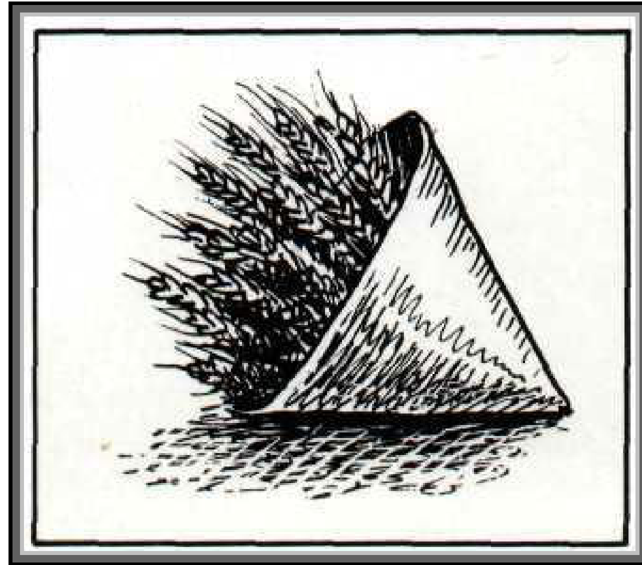

Telekinezia. Aşa se numeşte deplasarea obiectelor uşoare, fără contact, de către persoane foarte înzestrate. Ele mişcă o cutie de chibrite pe masă, menţin în aer biluţe de tenis, ţigări…Telekinezia o poate manifesta oricine. Agăţaţi carcasa piramidei descrise, de varful de tavan, pe o aţă artificială (pentru a nu se altera în timp) sau pe un fir de capron. Alegeţi locul camerei cu convecţie minimă (lipsesc undele de aer). Peste câteva ore carcasa va deveni imobilă.

Atent, de la distanţa de ~2 metri, orientaţi spre partea ei stângă un "binoclu" alcătuit din palme, asa cum e arătat pe desen. Peste câteva minute, prin acţiunea razei ESC piramida va începe rotaţia în sensul mişcării acelor de ceas. Apoi testaţi partea dreaptă. Folosiţi intervale diferite şi distanţe diferite pentru a experimenta. Vă veţi convinge că telekineza nu este un miracol şi este accesibilă tuturor. Palma şi falangele degetelor sânt o structură cavitară, ce deviază indicatorul aparatului din "pai şi fir de păianjen" descries anterior. Prin antrenamente se pot dezvolta şi creşte proprietăţile "telekinetice".

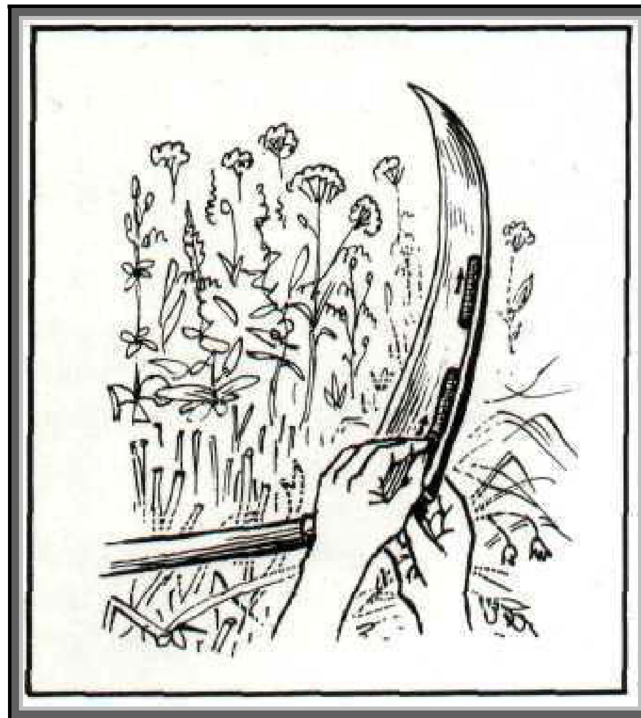

"ESC la cereale". Se iau 30-40 paie de grâu copt, de preferință scurte.

Apoi se fixează interiorul unui con plat din hârtie neagră aşa cum se arată pe desen. Undele produse, percepute cu palma, determină devierea indicatorului din pai.

Secerişul cu "minuni". În tinerețe am fost martorul unui fenomen neobişnuit. Dimineața, la seceriş, o bucată din tulpina abia cosită (cam cât un creion scurt) se aşeză pe suprafața coasei, mai aproape de marginea externă. O altă bucată, aşezată la ceva distanță de prima, se apropia de ea lent.

Cam la 8 cm prima bucată începea să se mişte sacadat, “fugind” de a doua. Experienţa reuşea bine întotdeauna, imediat după cosirea unei suprafeţe mari cu iarbă, pe acelaşi loc, fără o secundă de ezitare. Cred că se producea acţiunea următorilor factori: schimbarea bruscă a câmpului ESC pe lunca cu iarbă cosită, “deformată” (identic cu cazul furtunii din pădure); “reţeaua” din degetele mâinii persoanei ce opera; proprietăţile tecii folosite, posibil şi orientarea către soarele matinal. Electrostatismul poate fi exclus datorită prezenţei picăturilor de rouă….

Obiecte zburătoare identificate. Odată demult, în Caucaz, într-un sătuc îndepărtat de munte, m-au uimit nisşte oameni ce umblau noaptea, în zona munţilor cu păduri greu de trecut, cu ţigări aprinse, mătăhăind din mâini, iar luminiţele ţigărilor dispar la 1 secundă după mainile lor… Mai târziu, am aflat că nu sânt altceva decât cărăbuşi luminescenţi, Luciola Mingrelica, în zbor. În unele povestiri despre OZN sânt astfel de indicii: “farfuria zburătoare, de culoare închisă apare în binoclu sub formă de stol de păsaări în zbor sau de insecte. Personal, am văzut în Siberia “stâlpii” din insecte, “sfere” cu diametrul 3-4 m din ţânţari sau furnici zburătoare din genul Mizmica. Puteau fi uşor confundate de un necunoscător la o privire din depărtare.

Despre ESC am scris detaliat în cartea mea “Tainele lumii insectelor; Novosibirsk, 1990; în “Buletinul Siberian al Agriculturii”, nr. 3, 1984; revista “Apicultura”, nr. 12, 1984. Explicaţia fizică a ESC poate fi gasită în cartea “Fenomene neperiodice, rapide din mediul înconjurator”, partea III, Tomsk, 1988. În total, am publicat ~ 30 articole despre ESC.

Restul, în următoarea carte. O voi numi la fel ca şi acest capitol “Zborul”.

Legătura cu V. Grebenikov este posibilă prin intermediul lui I. Cerednicenco che@online.sinor.ru